

Schat,

Je bent een schat

Blijspel van

Paul Coppens

SCHAT, JE BENT EEN SCHAT

blijspel van
Paul Coppens

AUTEURSBUREAU ALMO bvba
Coremansstraat 34 bus 8
2600 Berchem
Tel. 03/260.68.16

Dit werk mag slechts worden opgevoerd worden
na voorafgaande schriftelijke toelating van

AUTEURSBUREAU ALMO bvba
Coremansstraat 34 bus 8
2600 Berchem
Tel. 03/260.68.16

E-mail info@almo.be

www.almo.be

waar de nodige teksten kunnen worden aangekocht.

SCHAT, JE BENT EEN SCHAT

Blijspel

PAUL COPPENS

Personages: (in volgorde van opkomst)

MIKE

KURT (een verver)

WIM (een verver)

CONNIE (Mike's vrouw)

MICHELINE

MADELEINE

LODE

TANTE LUCIENNE

Decor:

Het stuk speelt zich af in het gelijkvloers appartement van het echtpaar Mike en Conny Van Laere. Het is een vrij groot appartement met heel wat deuren.

Achteraan hebben we in boogvorm de doorgang naar de inkomsthal, met richting naar links naar de voordeur en richting naar rechts, naar veranda.

In de linkse zijwand bevindt zich vooraan de deur naar de keuken, achteraan deur naar bureau.

Rechts achteraan in hoek : de badkamer.

Rechtse zijwand : vooraan deur van logeerkamer, achteraan deur van slaapkamer.

Het appartement is voorts heel knap en modern ingericht. Salon: sofa, en twee éénzitten.

Een salontafeltje met eronder een hoop magazines.

Er staat ook een kast met daarop twee foto's: een van Mike en een van Conny. Ook een telefoonkastje met telefoon.

Achteraan een barmeubel.

Inhoud

Wanneer de huisbaas twee schilders stuurt naar het appartement van een nietsvermoedende Mike en Conny, schrikt Conny zich wezenloos als ze in één van de schilders haar ex-man, Kurt, herkent. Conny kan de confrontatie niet aan en vlucht hals over kop naar haar tante Lucienne. Mike profiteert van haar afwezigheid om enkele dagen door te brengen met Madeleine, zijn vriendin. Wim, de andere schilder, probeert onhandig de situatie te redden en roept Micheline, een vroegere vlam, op om gedurende enkele dagen de vrouw des huizes te komen spelen. Als Mike terug opduikt met zijn vriendin en een andere vrouw in zijn appartement aantreft, moet hij zich in duizend bochten wringen om te vermijden dat beide dames elkaar ontmoeten. Maar wanneer Lode, de echtgenoot van Micheline en Conny's tante ook nog komen opdagen, wordt het hem te veel

Gekke situaties, hilarische toestanden. Een avondje schaterlachen!

EERSTE TAFEREEL

Een maandagmorgen. Acht uur.

(Wanneer het doek opengaat, is de scène even leeg. Er wordt aan de voordeur gebeld. Een eerste maal...een tweede maal...een derde maal.

Dan pas komt Mike op uit de slaapkamer. Hij heeft zijn kamerjas aan. Hij geeuwt een paar maal en aan zijn gelaatsuitdrukking te zien is hij er niet mee ingenomen dat men hem zo vroeg uit bed belt.)

MIKE :   *(verveeld)* Jaja, ik kom al.
(hij gaat af in hall en men hoort off :)

KURT :   Goeiemorgen, meneer, we komen de ramen verven.

MIKE :   Wat ?

KURT :   Mogen we binnen?

MIKE :   Maar...

KURT :   Merci...

(Kurt komt meteen de kamer in, gevolgd door Wim. Het zijn beiden ververs. Zij spreken geen zuiver A.N. maar Vlaams met hier en daar een dialect woord. Ze zijn gekleed in een witte overall, met petje op het hoofd. De tegenstelling tussen die twee is vrij groot. Zo is Kurt een boom van een vent met een brutaal uiterlijk. Wim daarentegen is een klein mager ventje met een uilenbrilletje. Hij gedraagt zich zeer stuntelig, zo een beetje een "Jerry Lewis"-type)

(Wim huppelt achter Kurt aan. Kurt heeft helemaal niets bij zich, terwijl Wim al het gerief draagt: potten, borstels, emmers, een grote tas...Hij kan het met veel moeite allemaal vasthouden.)

MIKE :   *(verwonderd op uit hall, achter het tweetal)*
wat heeft dat te betekenen?

KURT :   We zijn van de firma Luyckx, meneer. Schilderwerken.

MIKE :   Zo.

WIM :   Ja, daar zijn we van.

MIKE :   Oh ja, de huisbaas had me wel al eens gezegd dat men de ramen eens zou komen doen.

KURT :   Awel voilà. Hier zijn we.

WIM :   Ja, juist. *(heeft het bepaald moeilijk met al het gerief)*

- MIKE : Nu ja, het zij dan zo.
- KURT : Niks aan te doen, meneer.
- WIM : Neen, juistekes niks.
- MIKE : Waar denken jullie te beginnen?
- KURT : *(kijkt rond)*
Ah, 'k weet zo niet.
- WIM : *(kijkt ook rond)* 'k Zou 't ook zo niet kunnen zeggen.
- MIKE : Het is toch enkel voor de ramen?
- KURT : Jaja, vaneigens.
- MIKE : *(verveeld)* Wel?
- KURT : Waar dat gij 't liefst hebt, meneer.
- MIKE : Misschien de ramen van de veranda. En de ramen van de slaapkamers.
- KURT : O.K. meneer.
- WIM : Ja, een goed gedacht *(laat een verfpot vallen, heeft al de moeite van de wereld om, door al het andere gerief die op te rapen)*
- KURT : We gaan er direct aan beginnen zie.
- WIM : Ja, direct.
- KURT : En waar is de slaapkamer?
- MIKE : *(wijst naar deur)* Daar.
- KURT : *(wil naar de slaapkamer gaan)* Merci.
- MIKE : *(vlug)* Ah neen, m'n vrouw slaapt nog.
- KURT : Nu nog.
- MIKE : Ja.
- KURT : Allee dan.
- MIKE : Jullie kunnen misschien beginnen aan de buitenkant. Nu het weer nog droog is.
- KURT : Da's nu ne keer een goed gedacht zie, meneer.

- WIM : Een wreed goed.
- KURT : En zeg maar: Kurt.
- MIKE : Kurt.
- KURT : We zullen hier een dag of drie ons werk hebben, dus: niks te meneren, meneer.
- WIM : En ik ben Wim, ook zonder meneer.
- MIKE : Drie dagen?
- KURT : Ah vaneigens. Dat zijn hier nogal een pak ramen.
- MIKE : Dat wel.
- KURT : Maar geen paniek, meneer, we zullen niet derangeren.
- MIKE : Goed dan. Kom, ik toon jullie de weg.
(gaat af in hall)
- KURT : Merci. *(volgt)*
- WIM : *(huppelt achter Kurt aan)* Ja, merci. *(allen af)*
- (Conny komt op uit de slaapkamer. Ze is in ochtendjapon.)
(kijkt kamer rond)*
- CONNIE : Mike, wie was het?
- MIKE : De ververs waarover meneer De Jaeger het had.
- CONNIE : Nu al?
- MIKE : *(geeuwt)* Inderdaad. Nu al.
- CONNIE : Meneer De Jaeger had ons tenminste kunnen verwittigen.
- MIKE : *(zucht)* en ik die dacht dat ik nu eens rustig van een extra dagje verlof zou kunnen profiteren.
- CONNIE : *(lief bij hem, legt haar armen rond zijn hals)*
En je hebt het zo broodnodig met al die overuren achter de rug.
- MIKE : En voor de boeg. Morgen ligt er mij weer een stapel werk te wachten.
- CONNIE : Schat, we laten ze buiten werken en trekken de overgordijnen dicht.
- MIKE : Toch vervelend.

- CONNY : Men houdt blijkbaar met onze verlangens geen rekening.
- MIKE : Aan wie zeg je't.
- CONNY : (*kust hem*) Gaan we toch nog even naar bed, schat?
- MIKE : (*verveeld*) Wij samen stoeien in bed terwijl ze buiten de ramen aan het afbranden zijn. *Leuk zeg.*
- CONNY : (*glimlacht lief*) Misschien kom je daar in vuur en vlam van te staan.
- MIKE : (*maakt zich los van haar*) Neen, we kunnen ons beter aankleden, want die twee zullen hier eerst nog wel wat heen en weer lopen vooraleer ze eigenlijk beginnen.
- CONNY : Maar schat...
- MIKE : Het spijt me, maar het is mijn schuld ook niet.
(*gaat af in badkamer*)
- CONNY : (*zucht*) Nou goed, dan geen gezellig dagje samen.
(*gaat naar de slaapkamer*)
- (*op dat moment komt echter Wim op vanuit de hall*)
- WIM : Oh, pardon madam, maar 'k moet nog het één en ander uitladen.
- CONNY : (*was aan slaapkamer gekomen, draait zich om*)
Doe maar. (*ziet nu Wim en schrikt*) Wim ?!
- WIM : (*schrikt nog meer*) Conny ?!!!
- CONNY : Jij ?!
- WIM : Ja...ik...En gij ?!
- CONNY : Ja..ik...
- WIM : (*glimlacht dan*) Zeg, maar wat is me dat een hele tijd geleden. (komt *bij haar*)
- CONNY : (*plots ongemakkelijk*) Dus jullie zijn het ?
- WIM : Jaja, gelijk ge ziet.
- CONNY : De firma Luyckx !
- WIM : Vaneigens. Da's goed hee. Zo zien we tenminste mekaar nog ne keer.
- CONNY : (*plots bang*) En de andere ?

- WIM : *(snapt het nu, schrikt)* Verdomme !
- CONNY : Dus toch !
- WIM : *(werpt nu voortdurend blikken naar de hall)*
Conny...euh...
- CONNY : HIJ is het ?!
- WIM : *(knikt)* Ja.
- CONNY : God nog aan toe !
- WIM : Ge weet toch da'k altijd samen met hem gewerkt heb.
- CONNY : *(in paniek nu)* Lieve hemel !
- WIM : Ja, dat ambeteert me wel.
- CONNY : Aan wie zeg je't.
- WIM : *(draait nu zenuwachtig rond)* Kom dat tegen.
- CONNY : En nu dat ik eindelijk gelukkig ben.
- WIM : Ja, ge ziet er goed uit.
- CONNY : Hij heeft mij gevonden.
- WIM : Ge zijt hertrouwd ?
- CONNY : Ja.
- WIM : *(rent naar hall, kijkt richting veranda, vlug weer kamer in)*
En als hij je hier ziet ?
- CONNY : Dat mag niet gebeuren !
- WIM : Liefst niet, zou'k zeggen, maar ja...
- CONNY : Ik heb nooit gewild dat hij mijn adres zou kennen.
Daarom ook hoefde hij me geen alimentatie te betalen.
- WIM : Wat kan 't lot toch wreed zijn hee.
- CONNY : Hier kan alleen maar narigheid van komen.
- WIM : En wat voor narigheid.
- CONNY : Zeg 'ns Wim, heeft hij al iemand anders ?

- WIM : Niet da'k weet.
- CONNY : Verrek, anders zou hij het misschien gemakkelijker aanvaarden.
- WIM : Ter contrarie, 'k peins eerder dat hij nog altijd zot loopt van u.
- CONNY : Goed mogelijk. En voorts : is hij nog altijd dezelfde als vroeger ?
- WIM : En of. Hij doet wel zijn werk als geeneen, maar 's avonds gaat hij nog altijd aan 't borrelen en dan maakt hij overal ambras.
- CONNY : Dan is hij nog altijd dezelfde bruut !
- WIM : En als hij u hier nu tegen 't lijf loopt !
- CONNY : Mag ik niet aan denken !
- WIM : En surtout als hij te weten komt dat gij hertrouwd zijt !
- CONNY : Dat mag hij in geen geval.
- WIM : Conny, meiske, 'k wil u gene schrik aanjagen, maar 'k peins dat 't hem niet wreed zal aanstaan.
- CONNY : Hij zou in staat zijn mij te vermoorden.
- WIM : Nu niet overdrijven.
- CONNY : Hij heeft me altijd al gezegd dat hij me nog ooit zou vinden. Vooral omdat de echtscheiding in zijn nadeel is uitgesproken.
- WIM : Tegen mij heeft hij daar ook al zitten over zagen.
- CONNY : Hoelang blijven jullie ?
- WIM : Een dag of drie.
- CONNY : (*zenuwachtig*) We moeten iets doen ! We moeten iets doen !
- WIM : Ik ga verven.
- CONNY : Er moet iets gebeuren en snel !
- WIM : (*gaat weer nerveus kijken in hall, richting veranda*) Jazeker, er moet iets gebeuren of anders gaat er iets gebeuren.
- CONNY : Ik ga me aankleden. Ik moet hier op staande voet weg zien te geraken. Hou jij hem zolang mogelijk buiten, wil je ?
- WIM : 't Is te zien voor hoelang !

CONNY : (ziet haar foto op kast, rent er naartoe, neemt hem weg) En dit...Dit neem ik mee !

WIM : (staat na te denken) Dat g'u nu op d'één of d'andere manier onzichtbaar kon maken hee.

CONNY : Natuurlijk, door hier in vliegende vaart weg te gaan. (komt snel weer bij hem) Wim, wil je iets voor me doen ?

WIM : Vaneigens. Dat weet ge toch. Voor u alles.

CONNY : Zorg er dan voor dat hij niets te weten komt. Niet de minste aanduiding.

WIM : Jaja, maar hoe ?

CONNY : Dat laat ik aan jou over. Je verzint wel iets.
(rent vlug af naar slaapkamer)

WIM : (huppelt achter haar aan) Jamaar...

(Wanneer hij aan de slaapkamerdeur komt slaat zij die dicht en krijgt hij die tegen zijn neus)

WIM : Aai !

(Op datzelfde ogenblik komt Kurt op vanuit hall. Wim staat nog met zijn gezicht tegen slaapkamerdeur geplakt. Voelt z'n neus)

KURT : (brutaal) Awel, waar blijft ge nu ?

WIM : Jaja...ik...euh...(draait zich om)

KURT : En wat staat ge daar te doen ?

WIM : Niks begot.

KURT : Door 't sleutelgat aan 't loeren !

WIM : Ah neen, chef...euh...'k was aan 't kijken of deze deur soms ook geen nieuw laagje vandoen heeft...ja...
(wrijft met zijn vingers over de deur) (Kurt bij hem)

(Mike komt op uit de badkamer. Ziet het tweetal aan de slaapkamerdeur staan)

MIKE : Zeg, wat richten jullie aan die deur uit ?

KURT : Euh...'t was hij... (grijpt Wim zijn kraag, sleurt hem van de deur weg. Wim vliegt hals over kop naar de andere kant van de kamer)

Ge moet hem pardonneren. Hij dacht dat deze deur ook uitgaf op de veranda. 't Is zo ene.

MIKE : Dat is de slaapkamer en m'n vrouw is daar binnen.
Dat heb ik toch al gezegd meen ik.

KURT : *(komt bij Mike)* Meneer, eerst nog een klein vraagske.

MIKE : Ja.

KURT : Er blijft hier toch iemand in huis ?

MIKE : Waarom ?

KURT : Om alle eventuele narigheden en zo van die dingen te vermijden wil onze firma niet dat wij ergens werken waar de bewoners afwezig zijn. In geen geval.

MIKE : Ah zo.

KURT : Niet voor ons hee. Wij zijn te vertrouwen. Maar zeker is zeker en wij hebben het ook liever. En daarbij, als we al ne keer iets vandoen hebben.

MIKE : Wees gerust, m'n vrouw is thuis.

KURT : In orde dan.

WIM : *(trekt hierop een paniekerige grimas)*
En zijt gij hier ook, meneer ?

MIKE : Neen, ik ga werken.

WIM : *(schrikt)* Oeioei.

KURT : *(tot Wim)* Moeit gij d'er niet mee. En haal liever 't gerief !

WIM : Jaja, chef. *(vlug af in hall)*

KURT : Van die vent zoudt ge soms de muren oplopen.

MIKE : Er zijn zo van die dingen waar je dat voor doet.

KURT : Wat ?

MIKE : De muren oplopen.

KURT : Allee, we gaan dan maar beginnen.

MIKE : Ja, liefst.

(Kurt af in hall. Op datzelfde ogenblik komt Conny op uit slaapkamer. Ze heeft zich aangekleed. Heeft een reiskoffer bij zich. Kijkt schuw richting hall en komt dan snel de kamer in.)

(Stevent recht naar hall toe)

MIKE : *(Als aan de grond genageld)* Conny ?!

CONNYS : *(draait zich om)* Ja schat.

MIKE : *(bij haar)* Zeg, wat betekent dat ?

CONNYS : Euh...schat, ik trek er voor drie dagen vanonder.

MIKE : Wàt ?!

CONNYS : Ja...euh...tante Lucienne heeft zopas gebeld.

MIKE : Wanneer ?

CONNYS : Net. Nu.

MIKE : Hoe net nu ?

CONNYS : Toen je in de badkamer was.

MIKE : Oh ja ?

CONNYS : ze vroeg me onmiddellijk naar haar toe te gaan.

MIKE : Maar...nu nog mooier !

CONNYS : Neen, ze vroeg het me niet : ze smèèkte erom.

MIKE : Hoor 'ns...

CONNYS : *(geeft hem vluchtig een kus op zijn wang)*
Dag schat, tot binnen drie dagen.

MIKE : Zeg, wacht 'ns jij !

CONNYS : Ik moet heus dringend weg, schat. Ik kan geen minuut langer blijven.

MIKE : Maar dat kan toch niet. Zo hals over kop trek j' er vanonder !

CONNYS : Er is iets ernstigs aan de hand met tante Lucienne.

MIKE : Is ze dan ziek ?

CONNYS : Ja, ik denk het. En je weet hoe ze is.

- MIKE : JIJ weet het, ik niet. Ik heb godzijdank nog nooit die kwezel ontmoet.
- CONNY : Zeg dat niet.
- MIKE : Toch is het zo.
- CONNY : Ik kan haar in ieder geval niet aan haar lot overlaten. En we moeten toch dat geld van haar loskrijgen voor ons huis.
- MIKE : Ja natuurlijk, maar...
- CONNY : Wel dan. Ze staat erop dat ik dringend naar haar toe ga. Misschien voelt ze zich echt niet goed en wilt ze ons haar erfenis nalaten.
- MIKE : Hum, dat zou niet slecht zijn.
- CONNY : Bye dan schat ! (*kust hem vluchtig*)
- MIKE : Wacht even, ik ga me aankleden. Ik breng je naar 't station.
- CONNY : Niet nodig. Ik neem wel een taxi op de hoek.
- MIKE : En je hebt nog niet eens ontbeten ook.
- CONNY : Ik neem wel iets in het buffet.
- MIKE : Ik ben zo klaar. (*vlug af in slaapkamer*)
- CONNY : (*roept hem na*) Neen, ik ga al schat !
- (op dat moment komt Wim op in hall. Hij heeft nu een paar emmers mee, nog een 5 liter-verfpot, een brander enz...Hij is weer overladen en sukkelst moeizaam en stuntelig vooruit. Wanneer hij Conny ziet die ook net naar hall toeliep blijft hij staan)*
- WIM : (*zakt bijna door zijn knieën door het gewicht van al dat gerief*)
Conny, gaat ge nu echt weg ?
- CONNY : Liever dan door die bruut daar bont en blauw geslagen te worden.
- WIM : En kunt g'u hier dan niet wegsteken of zo.
- CONNY : Drie dagen in 't toilet zeker.
- WIM : (*men ziet hem waarlijk nadenken*) En daar moeten we 't vensterke ook doen.
- CONNY : Wel dan.
- WIM : En wat zal je man daar nu van zeggen ?

CONNY : Hij denkt dat ik naar tante Lucienne ben.

WIM : En daar gaat ge niét ?

CONNY : Ben je gek. Die woont mijlen ver.

WIM : Jammaar, waar gaat ge dan wèl naartoe ? Ge weet nooit da'k u vandoen heb.

CONNY : Bij een vriendin. Aan de andere kant van de stad.

(Men hoort plots off –vanuit veranda- Kurt roepen :)

KURT : Zeg verdomme, staat gij ginder weeral te klepperen ?!

WIM : Miljaar, hij komt af !

(Conny wil nog net wegluchten, maar het is te laat. Kurt komt op vanuit de hall. Vliegensvlug doet Conny een paar passen voorwaarts en draait zich in de andere richting. Wim snelt ook ter hulp. Hij laat meteen alles op de grond vallen, springt hals over kop naar een zetel, neemt er een kussentje uit, vliegt even snel naar Conny toe, duwt het kussentje tegen haar gezicht aan en blijft zo hijgend staan. Hij blaast.)

(Kurt heeft verwonderlijk dit paniekerig schouwspel aangekeken)

KURT : Wel, ziet dat af. Wat is me dat hier ?

WIM : Euh...euh...ze...ze kan niet tegen verf. Neen, z'is er allergisch aan....ja, dat is ze...
(merkt dat Kurt naar haar reiskoffer kijkt)
En ze was juist van plan om het hier af te stappen.

KURT : *(komt naast Conny staan, legt gemoedelijk zijn hand op haar schouder)*
Gaat het niet, madammeke ?

CONNY : *(mompelt iets onverstaanbaars met gesmoorde stem achter kussentje)*

KURT : *(woest tot Wim)* Zeg, gij doet haar stikken !

WIM : *(duwt Kurt achteruit)* Euh...Ge staat veel te dicht bij haar. Ze gaat nog een aanval van allergie krijgen.

KURT : *(weer naast Conny, zijn hand weer op haar schouder)*
Niet waar zeg.

CONNY : *(jaknikkend, mompelend achter kussentje, doet met hand beweging dat hij weg moet gaan)*

WIM : Ziet ge wel ! Allee vooruit, want op uw kostuum zit er teveel verf...en da's niet goed voor haar.

- KURT : En gij dan ? Gij staat er effenaf opgeplakt.
- WIM : Euh...wel euh...Ik ben kleiner...ja, dus mijn kostuum is bijlange zo groot niet...dus : er zit niet zoveel verf op...Voilà...allee vooruit : wèg !
- KURT : *(gaat mompelend een paar passen achteruit, bekijkt dan het figuur van Conny eens goed)*
Da's precies da'k die nogal gezien heb. Haar figuurke komt me bekend voor.
- WIM : Zeg, gaat ge nu weg, jong of moet ze flauw vallen misschien ?
- KURT : *(mompelend)* Verdomme...
(neemt brander op van tussen het gerief)
En komt gij ook maar ! En rap ! *(af in hall)*
- WIM : *(laat blazend kussentje zakken)* Oef, dat was op 't nipperke.
- CONNY : *(in paniek)* Ik moet hier weg ! Ik moèt !
Hij heeft me herkend ! *(rent naar hall toe)*
- WIM : Maar bijlange niet. Die zot heeft verf in zijn ogen.
- CONNY : Ik heb zijn stem gehoord...Zo dicht...verschrikkelijk. Hij doet me weer aan vroeger denken...Aan die hèl !
- WIM : Allee toe, meiske, kalmeert u.
- CONNY : *(draait zich nog eens om)* Dank je voor je hulp, Wim.
- WIM : *(bloost, maar zet zich toch een hoge borst op, als een held)*
Euh... 't is niks... 't Was maar een kleinigheid. En ge weet toch da'k u altijd graag gezien heb hee.
- CONNY : Dat weet ik. *(snel even bij hem, geeft hem vluchtig een kus op zijn wang)*
Wim, je bent een schat.
- WIM : *(de held wordt kleiner, verlegen)* Allee gij.
- CONNY : Tot later ! *(rent vlug af in hall)* Vlug een taxi !
(Wim blijft even dromend nagenieten. Zucht eens diep)
- WIM : *(in de zevende hemel)* Bye schatteke.
(Hij neemt dan al het gerief weer bij elkaar. Heeft er natuurlijk moeilijkheden mee)
(Mike komt op uit de slaapkamer)
- MIKE : *(kijkt verwonderd rond)* Is m'n vrouw al weg ?

- WIM : Euh...ja, ja meneer.
- MIKE : Kon ze dan verdorie geen seconde meer wachten ?
- WIM : Ah neen, want...euh...de taxi van acht uur dertig vertrok net.
- MIKE : Wat ?
- WIM : Euh...ik bedoel...ze....gaat naar haar tante.
- MIKE : Heeft ze jou dat ook verteld.
- WIM : Vaneigens, want ik...euh...ik...
- MIKE : Wat ?
- WIM : Euh...niks...*(gaat ongemakkelijk richting hall)*
Allee, 'k ga dan maar beginnen.
- MIKE : 't Zal tijd worden. Ik ga dan maar naar m'n werk.
- WIM : *(schrikt, keert zich om)* Gaat gij dan ook weg ?
- MIKE : Ja natuurlijk.
- WIM : Maar dan is er hier niemand.
- MIKE : Dat is toch onzin zeker. Ik vertrouw jullie.
- WIM : Maar...
- MIKE : Ik ben weg van acht tot vijf of misschien zelfs later...
- WIM : Dat is tegen de reglementen van de firma.
- MIKE : Het is de schuld van meneer De Jaeger. Hij moest ons maar bijtijds verwittigd hebben.
- WIM : Meneer, daar zal mijn chef niet mee gediend zijn.
- MIKE : Kan me geen barst schelen. En ga nu maar...
Ik moet even nadenken.
- WIM : Goed, goed, peinst gij maar. *(af in de hall)*
- MIKE : *(steekt een sigaret op, nadenkend tot zichzelf)*
Ik begrijp er niets van. Haar gedrag ! Zoiets heeft ze nog nooit gedaan.
(loopt heen en weer)
(heeft dan plots een inval, lacht even)
Nou goed, ze heeft het zelf gewild. Ze laat me in de steek...

Wel, dan kan ik evengoed wat anders doen.

Om te beginnen : dat verdomde werk kan me gestolen worden. Ik bel me morgen ziek. Ik zeg dat ik overspannen ben. (haalt notaboekje te voorschijn, bladert erin, gaat naar telefoon)

Conny, liefste, het spijt me. Maar je gedraagt je als een kat. En je kent die diertjes : weg van huis en de muizen dansen...

(draait een nummer, wacht even op aansluiting, dan :)

Madeleine, dag schatje...ja, inderdaad...ik ben het...Je kent toch m'n stem nog...Ben je vrij ? ...Uitstekend ! Luister, ik kom je zo meteen ophalen...Nee, ik zal je alles uitleggen als ik bij je ben...Nee, liever niet...(kijkt achterom)...de muren zouden kunnen meeluisteren...Goed, ik ben dadelijk bij je...Tot straks, lieverdje va me....(kust een paar maal, haakt dan in)

(wrijft opgewekt in z'n handen)

En daar gaan we ! (ziet zijn trouwring)

Ah neen, dat kan niet ! Voor Madeleine ben ik nog altijd de lieve vrijgezel.

(doet z'n ring af, stopt die in z'n zak)

(kijkt naar de kast) Conny's foto !!! Waar is die nu ?!

(kijkt rond of foto soms nergens anders staat)

Waar heeft ze die nu gezet. Madeleine mag die zeker niet zien...Maar verdorie die foto....

(opent slaapkamerdeur, kijkt; dan logeerkamer)

Wat spookt Conny eigenlijk uit ?

(haalt dan schouders op) Een zorg voor later.

(glimlacht) Nu snak ik naar Madeleine...

(gaat naar hall toe wanneer op dat moment Wim binnenkomt)

WIM : Meneer, 't is om te vragen of ge soms niet dat raam ginder wilt opendoen.

MIKE : (met brede armbeweging) Bedien je maar.

WIM : Gaat ge nu al weg ?!

MIKE : (opgewekt) Ja ! Salut en de kost ! (af hall)

WIM : Maar... (naar hall toe, maar hoort de voordeur dichtslaan)

Oeioei...en hij naar zijn werk !

Dan is dat kot hier leeg tot vijf uur...en de chef die...(loopt zenuwachtig heen en weer)

In ieder geval moet ik Conny helpen...op gelijk welke manier....Mijn schattig Connyken !

(heeft plots een inval)

Ik heb het !

(rent snel naar de telefoon, draait een nummer)

Ondertussen valt het

DOEK

TWEEDE TAFEREEL

Even later.

(Als het doek opgaat is de scène leeg. Er wordt gebeld. Meteen daarop zien we Wim in de hall verschijnen.)

WIM : 'k Ga open doen hee chef !

KURT : *(off)* Moet gij dat nu doen ?!

WIM : Ja...euh...Madam heeft me gezegd dat ze een kommissieke ging doen en dat ze haar sleutel zou vergeten.
(verdwijnt richting voordeur)

(Men hoort off :)

WIM : Ah, ge zijt daar toch. Allee, kom rap binnen.

(Wim op, gevolgd door een dame)

WIM : Micheline, meiske, 'k wist da'k op u kon rekenen.

MICHELINE : Zeg, wat een uitleg aan de telefoon. Wat betekent dat allemaal ?
Je bazelde er maar op los.

WIM : Ja, 't moest allemaal nogal rap gaan.

MICHELINE : Je hebt me drie dagen nodig zei je.

WIM : Precies. Drie dagen. Van acht tot vijf.

MICHELINE : Waarom ?

WIM : Gij zijt hier drie dagen de madam van 't kot.

MICHELINE : Wat ?

WIM : Allee, gelijk ze zeggen : "De vrouw des huizes".

MICHELINE : Dat kan ik toch zo maar niet doen ?

WIM : Tochtoch.

MICHELINE : Wel heb je ooit !

WIM : Ge gaat het toch doen hé ?

MICHELINE : Is dat niet een beetje riskant ? Zo in een wildvreemd huis.

WIM : Maar bijlange niet.

MICHELINE : Jij vindt toch ook altijd wat moois.

WIM : Ik heb je écht nodig.

MICHELINE : Nu ja, eigenlijk sta ik bij jou nog in 't krijt.

WIM : Voilà, nu zijn w'er. 'k Heb ne keer heel uw kot komen verven, voor niks.

MICHELINE : Ge weet da'k geen rooie duit had om te betalen.

WIM : tutttutt, we zwijgen erover. Maar g'hebt toen gezegd : "Wim, als'k voor jou iets kan doen, kom maar af."

MICHELINE : En dat meende ik.

WIM : Awel en nu kunt g'afkomen.

MICHELINE : Nou goed, wat moet ik doen ?

WIM : 't Zit zo. 'k Moet een moord verhinderen.

MICHELINE : Wàt ?!

WIM : Ssst, ge moet nu direkt niet panikeren.

MICHELINE : Lieve hemel, een moord ! Waar ben jij in terecht gekomen ?

WIM : In een niet zo plezante situatie.

MICHELINE : Vertel.

WIM : 't Is eigenlijk doodsimpel. De échte madam van 't kot, die eigenlijk hier moest blijven, is de ex-vrouw van haar ex-man.

MICHELINE : Nogal logisch.

WIM : Ge verstaat het toch ?

MICHELINE : Ik probeer...dus : de ex-vrouw van haar ex-man...

WIM : Voilà. 'k Zie al dat ge rap van aanpakken zijt.

MICHELINE : Maar wie is de vrouw en wie is de man ?

- WIM : Die man is mijn chef. Hij zit nu in de veranda. En als die hier zijn ex-vrouw ziet en surtout als hij te weten komt dat zij hertrouwd is, dan gebeuren er malheuren. Verstaat ge ?
- MICHELINE : En of. De mijne zou net hetzelfde doen.
- WIM : Ja, 'k weet het, 't is ook zo ene. (*kijkt dan Micheline aan*) Zeg, ge zijt er toch ook niet van weg ?
- MICHELINE : Neen, nog niet, maar 't scheelt niet veel.
- WIM : Ah. Awel en om nu voort te klappen...De échte madam van 't kot is er vaneigens nu vanonder gemuisd en gij zou haar moeten vervangen, want mijne chef staat erop dat hier iemand in huis is.
- MICHELINE : Oh ja.
- WIM : En meneer van 't kot is hier ook niet.
- MICHELINE : En daarom moest ik ook mijn foto meebrengen.
(*haalt foto uit haar tas en legt deze op salontafeltje*)
- WIM : Ah ja, dat toont het allemaal echter.
- MICHELINE : Dus van acht tot vijf zeg je.
- WIM : En geen minuut langer, want wij stappen het af om vijf uur.
- MICHELINE : De vrouw des huizes...hum...(kijkt rond) Is hier wel knap ingericht.
- WIM : Sjiek hee. En al wat ge moet doen is hier rustig in de zetel zitten en surtout : doen gelijk ge thuis zijt. Voilà, zo simpel is't. Da's toch niet teveel gevraagd.
- MICHELINE : Nu goed, ik heb thuis toch niets te doen. En daarbij zit het er weer lelijk tegen. (*zet haar tas achter sofa*)
- WIM : Arm meiske, g'hebt gij ook de verkeerde te pakken hee.
- MICHELINE : Wim, moest je weten...
- (Maar op dat moment komt Kurt op vanuit hall)
- KURT : Verdomme, nu heb 'k er genoeg van. Waar zit gij toch altijd ! (*ziet Micheline*) Oh pardon.
- WIM : (*stelt haar vlug voor*) Dit is de madam van meneer.
(*overdreven nadrukkelijk*) Dus, zij is hier thuis.
- KURT : (*tot Wim*) Wat staat ge daar nu weer af te lopen ?
(*bij Micheline*) Gaat het al beter, madam ?

- WIM : (*vlug*) Jaja, 't is over. 't Is volledig over.
- KURT : Ge gaat dus niet weg, madam, ge blijft hier. Ge zijt dan al aan de verf gewoon. Zoveel te beter.
- MICHELINE : De verf ?
- WIM : Awel ja, ge waart bijna flauw gevallen (*port Micheline*) Ge zijt toch allergisch aan verf. Maar 't is al gepasseerd. Niks meer flauw te vallen nu.
- KURT : Zeg madam, en als ge 't raam van die kamer daar nu ne keer open wilt zetten, dan kunnen we daar beginnen.
- MICHELINE : (*eerst ongemakkelijk*) Euh...ja...(*maar herpakt zich en speelt nu het spel mee*) Natuurlijk. Graag zelfs. En daarna maak ik jullie een flinke tas koffie klaar.
- WIM : (*in de wolken*) Micheline, ge zijt een bijouken...
(*kust haar dolblij op haar wang*) Hier zie.
(*kijkt dan naar Kurt, die er verbolgen bijstaat*)
Oh...euh...pardon...dat is omdat ik goesting heb op koffie.
- KURT : Zeg, houdt gij ne keer uw manieren en kom maar mee.
(*vriendelijk tot Micheline*)
Ge moet op hem niet letten...Hij is een beetje...ge weet wel.
- WIM : (*stil*) Merci.
- MICHELINE : (*kijkt Wim aan*) Arme kerel. Ik zal er rekening mee houden.
- KURT : Doe dat.
- WIM : (*verveeld*) Ja, doe dat.
- KURT : (*neemt Wim bij zijn kraag en trekt hem richting hall*)
En vooruit gij ! (*beiden af in hall*)
- MICHELINE : (*naar hall, roept richting veranda*)
Ik roep jullie wel als de koffie klaar is.
- (*Ze komt weer de kamer in, kijkt even rond*)
(*Wim komt op uit hall, komt onmiddellijk bij haar*)
- WIM : (*glunderend*) 't Gaat prima !
- MICHELINE : Welk raam was het ?
- WIM : (*neemt haar bij de arm en leidt haar naar de logeerkamer*)
Daar. (*leidt haar dan naar de andere kant van kamer*) En hier is de keuken peins ik...(*opent deur bureau*) Ah neen, da's precies een bureau.

(leidt haar naar andere deur) Hier dan. *(opent keukendeur)* Ja, hier, voilà. Daar kunt ge de koffie maken.

MICHELINE : Goed, daar gaan we. Maar eerst het raam. *(gaat richting logeerkamer, draait zich om)* Om jou een plezier te doen, Wim. *(af logeerkamer)*

WIM : *(stralend)* En om mijn liefste Connyken plezier te doen.

KURT : *(off, luid roepend)* Komt ge nu bijna, jong ?!!!

WIM : Jaja, chef...'k ben daar al ! *(rent vlug af hall)*

(Men hoort meteen daarop de voordeur dicht slaan en stemmen in de andere kant van de hall. Mike komt op, gevolgd door een meisje. Een knappe verschijning. Het is Madeleine.)

MIKE : *(lief)* Hier woon ik, m'n tortelduifje.

MADELEINE : *(kijkt rond)* Knap zeg.

MIKE : Kom, doe je jas uit. *(helpt haar, gaat dan met haar jas af in hall, Madeleine volgt hem)*

MADELEINE : Wat een aangename verrassing, Mike. *(af hall)*

(Net op datzelfde moment komt Micheline uit de logeerkamer en gaat meteen naar de keuken. De keukendeur is net dicht wanneer Mike en Madeleine weer opkomen vanuit hall)

MIKE : *(neemt haar in z'n armen)* Drie dagen samen, lieveling.

MADELEINE : Mike, waarom precies drie dagen ? Kan ik hier dan niet blijven ? Je houdt toch nog altijd een beetje van me ?

MIKE : Een beetje ? Maar kindje, ik aanbid je.

MADELEINE : Wel dan ? Waarom drie dagen ?

MIKE : *(ongemakkelijk)* Euh...m'n werk.

MADELEINE : Je werk ?

MIKE : Ja...euh...woensdagavond vertrek ik naar Duitsland. En daarom heb ik nu drie dagen verlof.

MADELEINE : En daarna ?

MIKE : Hoe daarna ?

MADELEINE : Welja, kan ik dan terug komen ?

MIKE : Ja natuurlijk, schatje. Ik bel je wel als ik terug ben , O.K. ?

MADELEINE : Wanneer is dat ?

MIKE : Euh...dat weet ik nog zo niet. Volgende week misschien...of euh...enfin, ik bel je in ieder geval.

MADELEINE : (*kust hem*) En kan ik dan bij je blijven inwonen ?

MIKE : Euh...ik...zal er eens over nadenken.

MADELEINE : Weet je het dan niet ? Je houdt toch van me ?

MIKE : Jaja...maar...

MADELEINE : Goed, ik zal je maar verder geen vragen meer stellen.

MIKE : (*zucht*) Daar ben ik je heel dankbaar om.

MADELEINE : Ik denk er trouwens het mijne van. Een vrijgezel heeft zo zijn eigen levensgewoontes...

MIKE : Nu ja...

MADELEINE : En zijn eigen avontuurtjes.

MIKE : Wat je me daar zegt.

MADELEINE : En wat gaan we doen, schat ?

MIKE : (*streelt haar*) Waar je zin in hebt.

MADELEINE : Een douche, om daar mee te beginnen.

MIKE : (*glimlachend*) Precies. Dat is een veelbelovend begin. Ik toon je de badkamer.

(Beiden af in badkamer)

(Badkamerdeur dicht, op zelfde moment : keukendeur open. Micheline op. Kijkt rond. Ziet haar foto op salontafeltje nog liggen. Deze gaat ze op kast zetten naast die van Mike. Kijkt naar Mike's foto)

MICHELINE : Hmm, een knappe vent. (*zet beide foto's goed*)
En nu de koffie. (*gaat af in keuken*)

(Keukendeur dicht. Op zelfde moment : Badkamerdeur open. Mike op)

MIKE : (*tot Madeleine in badkamer*) Neem al je tijd, schat.
Ik wil je rein...zuiver...net...
(doet glimlachend badkamerdeur dicht)

(Hij draait zich om en ziet plots de foto van Micheline op de kast staan. Schrikt.)

MIKE : Verdorie, Conny's foto...*(gaat er vlug naartoe)*
(nadenkend) Maar het komt me toch voor dat hij er niet eens stond. *(stopt snel de foto in een lade; heeft in al zijn haast niet eens de andere vrouw op de foto bemerkt)*
 Zo ben ik altijd; als er iets op handen is ben ik meteen de kluts kwijt.
(glimlachend, kijkt naar de badkamer, dan naar de slaapkamer, wrijft in zijn handen)
 En of er iets op handen is...

(Kurt komt op vanuit hall)

KURT : Ah, meneer, 'k kwam ne keer zien of de koffie al gereed is.

MIKE : *(verwonderd)* De koffie ?

KURT : Bah ja, uw vrouw ging ons toch koffie zetten.

MIKE : Neen, helemaal niet. M'n vrouw is weg.

KURT : Dan toch. Heeft ze dan weer een aanval gekregen ?

MIKE : Pardon ?

KURT : Awel, de verf. Die allergie...

MIKE : Oh, is het dàt wat ze je heeft wijsgemaakt ?

KURT : Wijsgemaakt ? 'k Heb het begot zelf gezien. Ze was bijna de plank af.

MIKE : Nou goed, als ze het zò uitgelegd heeft. Ja, juist, ze kan helemaal niet tegen verf.

KURT : Allee, dan gene koffie. *(wilt weggaan)*

MIKE : Meneer...euh...

KURT : *(draait zich om)* Zeg maar : Kurt.

MIKE : Kurt, kijk 'ns...Het is beter dat ik je alles opbiecht, zodat je voor geen verrassingen komt te staan.

KURT : Allee gij.

MIKE : Ja...euh...je weet wel, mannen onder elkaar. Ik denk wel dat je de situatie zult begrijpen.

KURT : 'k Zal toch proberen.

- MIKE : *(loopt heen en weer)* M'n vrouw is dus weg...voor drie dagen naar haar tante...*(kijkt Kurt aan)*
Omwille van die verf uiteraard.
- KURT : Arm schaap.
- MIKE : Euh...maar ik heb nu van de gelegenheid gebruik gemaakt – of misbruik, zoals je verkiest – om eens de bloemetjes buiten te zetten.
- KURT : *(lacht)* 'k Begrijp het al. G'hebt gelijk begot.
- MIKE : En...euh...ik heb een oud liefje van mij opgezocht.
- KURT : Dat ge gelijk hebt.
- MIKE : Ik heb ze naar hier gebracht.
- KURT : G'hebt óverschot van gelijk.
- MIKE : Het is een beeld van een kind en...euh...nu ja, je weet hoe het gaat...Ik denk zo dat we af en toe de slaapkamer zullen nodig hebben.
- KURT : En òf dat ge gelijk hebt.
- MIKE : Heb ik ?
- KURT : Vaneigens...Maar ze kan toch tegen verf ?
- MIKE : Hoop ik.
- KURT : Zijt gerust, meneer, we zullen de ramen van de slaapkamer heel stillekes behandelen. We zullen niet derangeren.
- MIKE : Uitstekend. Het was net wat ik jullie wilde vragen. Probeer zo weinig mogelijk heen en weer te lopen. En...Ssst...zeker aan niemand verklappen.
- KURT : 'k Zwijg als een graf, meneer.
- MIKE : En als je dat meisje hier tegenkomt, zeg haar dan vooral niet dat ik getrouwd ben.
- KURT : Vaneigens niet.
- MIKE : Ze denkt dat ik een eeuwige vrijgezel ben.
- KURT : 'k Wou begot dat ik in uw plaats was.
- MIKE : Afgesproken ?

KURT : Op mij moogt ge rekenen. 'k Weet maar al te goed hoe de vork op de steel zit. 'k Heb dat ook allemaal meegemaakt.

MIKE : Zo. Ben je getrouwd ?

KURT : Dat was ik. 'k Ben gescheiden nu. Maar ja, dat zijn uw zorgen niet.

MIKE : Zeker niet.

KURT : Maar 'k zal ze wel vinden. 'k heb met dat schepsel nog een eitje te pellen.

MIKE : Goed, ja...dus, je weet het nu.

KURT : Slaap gerust op uw twee oren, meneer.

MIKE : *(neemt zijn portefeuille, haalt er een bankbiljet uit)*
Nu ja...slâpen...

KURT : Bij manier van zeggen.

MIKE : *(geeft hem het bankbiljet)* Hier, wat drinkgeld.

KURT : Maar meneer...*(maar stopt meteen het biljet in zijn zak)*
Merci...merci...Slaap, allee, doé het zéker op uw twee uren.

(De badkamerdeur gaat open en Madeleine verschijnt in de deuropening, gehuld in een badhanddoek)

MADELEINE : Joehoe, liefje, kom 'ns. *(ziet Kurt en schrikt)*
Oh ! *(trekt zich vlug terug)*

MIKE : Jaja...ik kom zo...*(tot Kurt)* Ik zal haar in ieder geval op de hoogte brengen dat er ververs zijn.

KURT : *(met uitpuilende ogen)* Holala...m'n compliment zeg. Da's nogal een tof dingske. 'k Kan 't goed geloven dat ge daar een paar dagen wilt van profiteren.

MIKE : Dus...

KURT : Jaja, 'k weet het...Ssst...

(Mike gaat de badkamer binnen. Kurt haalt het bankbiljet weer uit z'n zak, bekijkt het nog eens even)

KURT : 'k Weet het vaneigens.

(gaat naar de badkamer toe, legt zijn oor te luisteren tegen deur)

KURT : *(meegenietend)* Holala...en òf 'k het weet !

(Op dat moment gaat de keukendeur open en Micheline verschijnt met een schaal, hierop : koffiekan, tassen...)

KURT : *(schrikt hevig)* Néén !!!

MICHELINE : *(schrikt op het geroep van Kurt)* Aach !!!
(draait zich om, ziet Kurt aan badkamer staan)
 Zeg, jij doet me nogal schrikken. *(gaat naar tafeltje, zet hierop de schaal neer)*

KURT : Gij mij ook !

MICHELINE : De koffie is klaar. Roep jij je maat ?

KURT : Maar zijt gij dan niet wèg ? *(houdt vliegensvlug deurknop van de badkamer vast)*

MICHELINE : Hoezo ?

KURT : Maar gij moet bij uw tante zijn.

MICHELINE : M'n tante ? Waar haal je zoiets ?

KURT : Maar...

MICHELINE : *(zet zich neer)* Neen, ik blijf lekker thuis. Kom en laat ons nu even rustig onze koffie drinken.

KURT : Ah néén ! Ge moet hier weg !

MICHELINE : Wat zeg je ?

KURT : 'k Bedoel...we...euh...we gaan een nieuwe soort verf uitproberen.

MICHELINE : Doe maar. Maar eerst je koffie.

KURT : 't Is een zeer gevaarlijke verf.

MICHELINE : En roep je maat.

KURT : Die verf laat gassen los. 'k Ben er zeker van dat ge gaat flauwvallen.

(Wim komt op uit hall)

WIM : Haha, de koffie *(zet zich neer)* Chef, we zijn hier nogal met ons gat in de boter gevallen hee. Is me dat een huisvrouwke uit de duizend. *(knipoogt naar Micheline)*

KURT : *(gebiedend)* En vooruit gij ! Ga uwe koffie in de veranda uitdrinken !

WIM : Wablieft ?!

KURT : Doe wa'k zeg !

MICHELINE : Zeg, maar wat sta je daar aan die deur te wriemelen ?

WIM : Ja, 'k vraag het mij ook af.

MICHELINE : *(strekt haar hand uit met een tas koffie in de richting van Kurt)* Hier, en kom nu van die deur weg, wil je.

KURT / *Ja. (aarzelend laat hij deurknop los, komt schoorvoetend terwijl hij deur in het oog blijft houden, naar de sofa toe, neemt z'n tas koffie)*
We gaan direkt verder werken. En gij, madammeke, houdt u wat bezig in de keuken. Doe de afwas. Hier is er al een vuile tas. *(drinkt z'n tas in één teug leeg, zwelgt door, proest het uit)* Verdomme wat is die heet !

MICHELINE : Wie drinkt er nu zijn koffie in één keer leeg ?

KURT : *(staat nog naar adem te snakken)* Awel...IK ! Altijd !

WIM : *(zit onbegrijpend Kurt aan te kijken)*
Dat wist ik niet.

KURT : Allee vooruit nu, madammeke...'t is voor uw bestwil... 'k Ga direkt die speciale verfpot opendoen...en ge zijt allergisch.

WIM : Welke speciale verfpot ?

KURT : Zwijg gij !!!

WIM : Maar...

KURT : Madammeke, 'k geef u een goeie raad : vlucht direkt de keuken binnen, anders zult ge wat meemaken.

MICHELINE : Zeg 'ns...

KURT : *(streng gebiedend)* Ge moèt de afwas doen !!! *(wilt haar uit de sofa trekken)* Nu direkt, anders gaat het er allemaal aanplakken.

MICHELINE : Maar hou nu toch eens je fatsoen kerel !

WIM : Ja, ge moet madam van 't kot zo niet kommanderen.

KURT : *(bij Wim, grijpt hem bij zijn kraag, sleurt hem uit sofa)* En gij hee !
DIREKT de veranda in !!!
(sleurt Wim hals over kop naar de hall toe)

WIM : *(huilend) Maar...pas op ! Mijne koffie ! (struikelt, bengelt onder Kurt's stevige greep; Kurt duwt hem brutaal de hall in, richting veranda)*

KURT : *(komt snel weer naar binnen gelopen, opent keukendeur) Kijk, daar is het een echt paradijs voor u, madam.*

MICHELINE : Nou goed dan, vermits je zo blijft aandringen.
(staat recht, neemt schaal en gaat ermee naar de keuken)

KURT : Uw gezondheid gaat boven alles, madam !
(trekt snel de keukendeur dicht. Blaast)

(Wim komt op vanuit hall)

WIM : *(toont z'n tas) M'n tas is leeg, chef.*

KURT : *(rent vlug naar Wim, duwt hem weer weg)*
Buiten gij ! BUITEN !!! *(Beiden af in hall)*

(Meteen gaat keukendeur open. Micheline op)

MICHELINE : Ik begrijp er niets van. Wim wilt hier iemand in huis en die halve gare wilt me weg. *(kijkt naar de kast) M'n foto ! (gaat naar kast) En hij heeft die al verstopt ook. (zoekt in lade, vindt foto, zet deze op zijn plaats) Zo. (kijkt dan naar de slaapkamerdeur) Eens kijken welke kamer dat is. (opent deur, kijkt binnen) Ah, de slaapkamer. (af in kamer)*

(Slaapkamerdeur dicht, op zelfde moment : badkamerdeur open. Mike op)

MIKE : *(tot Madeleine in badkamer)*
Ja schat, ik maak meteen het bed op. Ik maak er een zacht nestje van. *(doet deur dicht)*
(wilt de slaapkamer binnen gaan, heeft deurknop al in z'n handen, maar draait zich plots om en kijkt naar de kast) (schrikt) Die foto !!!
(rent vlug naar de kast) Ben ik nu helemaal gek geworden ?! Nu vergeet ik hem nog te verstoppen. (stopt vlug de foto weer in de lade, zoekt dan in z'n zakken)
Een sigaret ! *(haalt pakje boven) Ja natuurlijk, leeg... (gaat af in bureau)*

(Bureaudeur dicht, op zelfde moment : slaapkamerdeur open.)

(Micheline op)

MICHELINE : Het bed maak ik straks wel op. *(gaat over en af in keuken)*

(Keukendeur dicht. Op zelfde moment : bureaudeur open. Mike op)

MIKE : *(lachend, terwijl hij sigaret neemt uit nieuw pakje) En nu ons nestje...(af in slaapkamer)*

(Kurt op vanuit hall, met tas van Wim, rent onmiddellijk naar de keuken)

(gaat binnen, laat deur open)

KURT : *(off in keuken)* Hier nog een tas. *(verschijnt weer, tot Micheline in keuken)*
Jaja, doe maar voort, madammeke, ge zijt goed bezig. *(trekt snel*
keukendeur dicht. Snelt vliegensvlug naar de badkamer. Klopt)

MADELEINE : *(off)* Joehoe, schat, ik ben zo klaar !

KURT : Neen, ik ben het. Waar is meneer ?
(opent deur op kier)

(Badkamerdeur vliegt met een ruk open, Madeleine verschijnt)

MADELEINE : *(verontwaardigd)* Sta jij hier te loeren ?!!!
Jij ongemanierde vuile verver !!! Daar !
(en geeft hem een draai om zijn oren, slaat woedend deur dicht)

KURT : Maar néén ! Ik moet direkt meneer hebben !!!

(Mike op uit de slaapkamer, ziet Kurt tegen badkamer staan)

MIKE : Zeg hela, het is niet omdat ik je gevraagd heb me te helpen dat je haar moet
bespieden in de badkamer.

KURT : *(snel bij Mike)* Er is een kink in de kabel, meneer.

MIKE : Hoe ?

KURT : Je vrouw !

MIKE : Wat kan jou mijn vrouw schelen ? Die zit mijlen ver.

KURT : Neen, toch niet...Ze is hièr !

MIKE : *(schrikt hevig)* Wàt ?!

KURT : Z'is daar in de keuken.

MIKE : Ben je dat zeker ?!

KURT : Vaneigens. 'k Ben erop gebotst.

MIKE : *(paniekerig)* Ze zal van gedacht veranderd zijn.

KURT : Meneer, 'k zou niet graag in uw schoenen willen staan.

MIKE : Lieve hemel, wat nu ?!

- KURT : Ge zult gij open kaart moeten spelen met die andere.
- MIKE : Ben je gek ! Ik kan haar toch niet zeggen dat mijn vrouw hier is ! Ik als vrijgezel ! (kijkt naar de kast) Dààrom die foto.
- KURT : Allee, ge zijt verwittigd. Trek uw plan. Ik maak mij hier uit de voeten. (gaat richting hall)
- MIKE : (jammerend) Maar je laat me nu toch niet in de steek ?! (haalt portefeuille boven, neemt weer een bankbiljet) Dier en doe er wat aan.
- KURT : Merci...merci...(stopt biljet meteen in zijn zak)
Maar wat wilt ge dat ik doe ?
- MIKE : Weet ik veel. Hou ze om te beginnen zo lang mogelijk ergens binnen. Waar is ze nu ?
- KURT : In de keuken.
- MIKE : Hou ze daar...Ik zorg ervoor dat ik Madeleine weg krijg.
- KURT : Als jullie mekaar niet tegen 't lijf lopen.
- MIKE : Dat hangt van jou af. Hou ze weg...Desnoods achter slot en grendel !
(Madeleine op uit badkamer, heeft kamerjas van Mike aan)
- MADELEINE : Is die gemene gluurder hier nog ?
- KURT : (vlug) Euh...’k peins da’k eens naar de keuken ga. (snel af in keuken)
- MADELEINE : (argwanend) Zeg Mike, wat betekenen die vrouwenspullen in je badkamer ?
- MIKE : Die wat ? (houdt keukendeur in de gaten)
- MADELEINE : Kom me niet vertellen dat jij je schminkt.
- MIKE : Neen, natuurlijk niet...euh...die zijn van mijn kuisvrouw. Ja, zie je, schat, tweemaal in de week komt er iemand kuisen. Dat is toch normaal. Je weet wel, een man alleen.
- MADELEINE : En ze laat hier haar spullen achter ?
- MIKE : Na haar dagtaak frist ze zich altijd wat op.
- MADELEINE : Oh ja ?
- MIKE : Ja. (ongemakkelijk) Maar...euh...schatje...ik heb je iets heel naars mee te delen.

MADELEINE : Wil je me weg ?

MIKE : Hoe weet je dat ? (maar herpakt zich meteen)
Ik bedoel : waarom denk je dat ?

MADELEINE : (bij hem, streelt lief door z'n haar)
Intuïtie...Wij vrouwen voelen zoiets. Het vrijgezellenleventje brengt ook wel eens narigheden met zich mee.

MIKE : Ik zou niet weten welke narigheden.

MADELEINE : Bijvoorbeeld : je verwacht iemand anders.

MIKE : (steeds ongemakkelijker) Voor wie neem je me wel ?

MADELEINE : Of IS hier al iemand anders ?

MIKE : Natuurlijk niet...euh...alleen de ververs...

MADELEINE : Goed, wat heb je me da mee te delen ?

MIKE : Wel...kijk es...Ik werd opgebeld door m'n kantoor. Ik moet meteen vertrekken naar Duitsland.

MADELEINE : Wanneer ?

MIKE : Nu...Onmiddellijk...op staande voet...het is plots heel dringend geworden.
Echt vervelend hé.

MADELEINE : (lief glimlachend) Zal ik je es wat zeggen : ik geloof je niet.

MIKE : Maar je moet me geloven.

MADELEINE : Je verbergt wat.

MIKE : Maar helemaal niet. Ik zweer 't je.

MADELEINE : Heus niet ?

MIKE : Op m'n erewoord.

MADELEINE : (shuw) En je moet zo meteen naar Duitsland.

MIKE : Als de bliksem.

MADELEINE : Zo vlug ?

MIKE : Zelfs nòg vlugger.

MADELEINE : Wel, waarop wacht je dan ?

- MIKE : Ja, goed. Uitstekend zelfs. Oh, je bent een schat ! Ik wist dat je 't zou begrijpen. Trek nu vlug je kleren aan en ik voer je meteen naar huis. Komaan !
- MADELEINE : JIJ moet hoogstdringend naar Duitsland. Ik niet.
- MIKE : Wat bedoel je ?
- MADELEINE : Ik blijf hier en wacht vol ongeduld op je terugkomst.
- MIKE : Ah néén !!! Dat gaat niet !!!
- MADELEINE : En waarom niet ? We kunnen die ververs hier toch niet alleen achterlaten. Ze zijn voor geen haar te vertrouwen. Die ene stond zelfs naar mij in de badkamer te gluren.
- MIKE : (*duwt haar snel richting badkamer*)
Precies. Dat is het 'm juist. Ik wil niet dat jij hier alleen achterblijft met die twee halve garen.
- MADELEINE : (*keert zich om*) Wees gerust, lieverd, ik zal mijn mannetje wel staan.
- MIKE : (*krijgt het benauwd, houdt nog steeds keukendeur in de gaten*) Maar om de liefde Gods, doe nu toch niet zo moeilijk !
- MADELEINE : Ik ga helemaal niet moeilijk doen, m'n engeltje. Ik ga me aankleden.
- MIKE : Zo hoor ik het graag. (*kust haar vluchtig*)
- MADELEINE : En dan kom ik je je kamerjas aangeven zodat je die kunt inpakken.
- MIKE : Het klinkt als muziek in mijn oren.
- MADELEINE : Ik was nog niet uitgesproken...daarna ga ik je uitwuiwen. En terwijl jij weg bent hou ik hier een oogje in 't zeil. En pak jij je koffers maar. (*af badkamer*)
- MIKE : (*schrikt*) Ah néén !!! (*aan deur badkamer*) Luister nu 'ns...Je kunt hier echt niet langer blijven... (*smekend*) Luister nu toch naar me...
- (op dat ogenblik komt Wim op uit hall)
- WIM : Ja chef, 'k luister.
- (Mike draait zich om en ziet Wim, lacht moeizaam. Wim ziet Mike en schrik hevig)
- WIM : Verdomme ! Zijt gij hier ?!
- MIKE : Mag dat niet misschien ?

WIM : Maar bijlange niet...Allee, 'k wil zeggen...

(op dat moment gaat de badkamerdeur open en verschijnt de ontblote arm van Madeleine die de kamerjas aan Mike geeft)

MADELEINE : *(off)* Hier schat.

WIM : *(schrikt)* Goeie genade !!!

MIKE : *(neemt kamerjas aan, duwt snel haar arm naar binnen en trekt deur dicht) (verveeld)* Euh...ekskuseer...Dat zijn maar de omstandigheden. Je moet nu niets verkeerd gaan denken. *(blaast en rent dan vlug af in slaapkamer)*

WIM : De omstandigheden ?!!! *(naar badkamerdeur)* Micheline ! Maar zijt gij zot geworden ?! Zovèr moet ge het nu toch niet overdrijven ! Ge pakt hier al een bad...en zijn jas.... Dat wil ik niet ! Verstaat ge me ! Zoiets wil ik niet ! *(doet deur op kier open)*

(De badkamerdeur vliegt open en Madeleine verschijnt)

MADELEINE : *(woedend)* Nu jij !!! Hier !!! *(en geeft ook hem een flinke zwaai om zijn oren)*
(slaat razend deur dicht)

WIM : *(voelt z'n wang)* Maar...da's zij niet...

(Kurt op uit keuken. Ziet Wim aan badkamerdeur)

KURT : Verdomme, staat gij daar weeral te loeren !
(snel bij hem, grijpt hem weer bij z'n kraag, sleurt hem naar de hall) En maak nu dat g'aan 't werk zijt !!!

WIM : *(weer struikelend, jammerend)*
'k Ben-ik heb hier altijd.

(Beiden af)

(keukendeur gaat open. Micheline verschijnt)

MICHELINE : Ik kan hier toch niet ééuwig in de keuken zitten. Wat denkt die vent wel.
(gaat naar bureau) 'ns kijken...*(gaat binnen in bureau)*

(Bureaudeur dicht, op zelfde moment : slaapkamerdeur open. Mike op)

MIKE : *(nadenkend)* En als ze nu eens niet weg wil ?
Haar misschien trachten in de logeerkamer te houden.
Eerst wat opruimen...de spullen van Conny...
(vlug binnen in logeerkamer)

(Logeerkamer dicht, op zelfde moment : badkamerdeur open.)

(Madeleine op)

MADELEINE : Joehoe, schatje...ik zal je helpen je koffers te pakken.
(af in slaapkamer)

(Slaapkamerdeur dicht, op zelfde moment : bureaudeur open.)
(Micheline op. Gaat meteen over naar de badkamer. Stopt plots.)
(Kijkt om en ziet dat haar foto weer weg is)

MICHELINE : Maar verdorie...*(neemt foto uit de lade, zet die weer op z'n plaats)*
En nu daar 'ns kijken. *(opent deur)* Ah, de badkamer. *(gaat binnen)*

(Badkamerdeur dicht, op zelfde moment : logeerkamerdeur open. Mike op.)
(Gaat over, richting bureau)

MIKE : M'n dossiers klaar leggen, zo zal ik haar misschien toch nog kunnen overtuigen. *(stopt plots, merkt de foto op de kast. Springt er hals over kop naartoe. Stopt die in lade)*
En dat ze die hier altijd moet weer zetten hee.
(vlug bureau binnen)

(Bureaudeur dicht. Wim komt op vanuit hall)

WIM : *(kijkt rond)* Micheline ? Micheline, waar zijt ge ?
(gaat richting keuken) Hebt ge niks te eten ? Ik rammel.
(opent keukendeur) Micheline ?
(haalt schouders op) Allee vooruit, zelf maar pakken.
(gaat keuken binnen)

(Hij laat keukendeur open staan. Madeleine komt op uit de slaapkamer)

MADELEINE : *(gaat richting keuken)* Waar zit je nu eigenlijk ?

WIM : *(off vanuit keuken)* Hier !

MADELEINE : *(verstopt zich speels aan wand naast keukendeur)*
Kom maar lieverd, ik heb een flinke smakkerd voor je klaar !

WIM : *(off keuken)* Lieverd ?! Smakkerd ?!
(komt uit de keuken terwijl hij een stuk taart eet)

MADELEINE : *(vliegt meteen rond zijn hals)* Schat !!! Hmmm !

(Maar ze ziet nu dat het Wim is, die door dit plotse geweld de taart tegen zijn gezicht gedrukt krijgt. Ze gilt luid)

MADELEINE : *(roepend)* Jij weer !!! *(en geeft hem opnieuw een draai om zijn oren, gaat dan woedend af in de slaapkamer, slaat deur achter zich dicht)*

(Wim blijft wankelend staan. Voelt z'n wang. De slagroom zit op zijn gezicht en op zijn brilletje. Hij ziet niets en met uitgestrekte armen, tastend, gaat hij een paar passen voorwaarts, botst tegen de zetel)

(Op dat moment, net tegelijk, gaan zowel de badkamer- als bureaudeur open en verschijnen : Mike en Micheline.)

MIKE en MICHELINE : (samen) Wat betekent al dat lawaai ?!

(Mike en Micheline staan nu oog in oog met elkaar. Ze blijven als aan de grond genageld staan)

MICHELINE : (kijkt naar Mike) Jij ?! Wat doe jij hier ?!

MIKE : (kijkt naar Micheline) En jij ?! Wat doe JIJ hier ?!

WIM : (rondtastend) En ik ?! Waar bèn IK hier ?!

DOEK

DERDE TAFEREEL

Volgt onmiddellijk op het voorgaande.

(Wanneer het doek opgaat zien we het drietal nog steeds in dezelfde houding staan.)

MIKE :   *(verwonderd)* Micheline ?!

MICHELINE : *(idem)* Mike ?!

WIM :   *(neemt nu z'n brilletje af, wrijft de slagroom ervan, wrijft die van zijn gezicht weg. Draait zich om, zet z'n brilletje op, ziet het tweetal en schrikt)*
Euh...*(komt tussen hen in staan)*...dat...euh...meneer...dat is uw madam;
Mich...ik bedoel : madàm...dat is uwe meneer.

MIKE en MICHELINE : *(samen)* Dat is wàt ?!

WIM :   Wel ja. Luister...*(huppelt bij Micheline)*...Gij zijt de madam van meneer daar...*(huppelt nu bij Mike)* En gij zijt meneer van madam daar.

MIKE :   Zeg, wat heeft dat allemaal te betekenen ?!

WIM :   Ge zijt toch getrouwd hee, meneer ?

MIKE :   Natuurlijk.

WIM :   Wel, voilà...en dat is dan uw madam.

MIKE :   Maar zijn jullie helemaal van lotje getikt ?!
Micheline, krijg ik uitleg ?

WIM :   *(verwonderd)* Kent gij haar dan ?

MIKE :   En of ik haar ken. Van vroeger !

WIM :   *(zakt in zetel)* Verdomme.

MICHELINE : En van nu ook, want ik ben toch jouw wettige echtgenote *(komt lief bij Mike)* Nietwaar schat ?

MIKE :   Maar in 's hemelsnaam ! Wat gebeurt er hier eigenlijk ?!

WIM :   Da's nochtans heel simpel...

MIKE :   Oh ja ?

- WIM : *(staat recht)* Kijk, hier staat toch haar foto...
De foto van je bloedeigen vrouw...*(hij staat er niet)*
Wel, waar is ie nu ?
- MICHELINE : In de lade. Mijn liefhebbende man verstoot mij. Hij stopt me voortdurend in de lade.
- WIM : *(neemt foto uit lade)* Ha...hier...
- MIKE : Zeg 'ns kerel, wil jij wel eens uit mijn kasten blijven.
- WIM : Hier... 't bewijs !
- MIKE : En dan ? Dat is de foto van Conny, m'n échte vrouw. De enige...de echte...de ware !
- WIM : Kijk dan maar ne keer goed, meneer.
- MIKE : *(ziet het nu)* Maar dat is Conny niet !
- WIM : Vaneigens niet.
- MIKE : Maar verdorie ! *(rent naar de kast, doorzoekt de andere laden, vindt niets)*
Waar hebben jullie haar foto gedaan ?!
- MICHELINE : *(vleiend bij hem)* Maar lieve schat, waarom je zo aanstellen ?
- MIKE : Me aanstellen ?!
- MICHELINE : Je maakt je verschrikkelijk belachelijk.
- MIKE : Belachelijk ! Jullie zijn een bende oplichters ! Dat zijn jullie ! Micheline, ik wist niet dat je zo laag zou vallen. Sorry, maar ik voel me verplicht de politie te bellen.
- (Op dat moment gaat de slaapkamerdeur open en Madeleine verschijnt in de deuropening)*
- MADELEINE : Joehoe schat !
- MIKE : *(luid roepend)* Néén !!!
(rent vliegensvlug bij Madeleine, duwt haar binnen en smakt de deur dicht, blijft er met z'n rug tegenaan staan)
- MICHELINE : Ach zo, je hebt hier nog iemand.
- MIKE : Je moet hier onmiddellijk verdwijnen, Micheline.
Alsjeblieft ! Ik sméék het je.
- MICHELINE : Je verandert van toon.

MIKE : Alsjeblièft !

MICHELINE : Je ging toch de politie bellen.

MIKE : Maar enfin verdorie !

MICHELINE : En je vroeg toch om uitleg ?

MIKE : Ik vrees dat daar nu geen tijd voor is.

MICHELINE : Of anders gezegd : je bent waarlijk bang om dat lief poppetje daar in je slaapkamer kwijt te raken.

MIKE : Om eerlijk te zijn : ja. Nu tevreden ?

MICHELINE : En Conny dan ?

MIKE : Euh...Conny...

MICHELINE : Je échte vrouw...de enige...de ware...

(Op dat moment komt Kurt op vanuit hall)

KURT : *(grijpt meteen Wim, die met z'n rug naar hall toe staat, bij zijn kraag en sleurt hem naar hall toe)* En gij hee !!! Aan je verfpot !!! Komaan !

WIM : *(natuurlijk weer struikelend, jammerend)*
Maar chef...

KURT : Niks te maren en niks te cheffen ! Vooruit !
(en duwt Wim de hall in, richting veranda)

MIKE : Het is me wel een janboel hier.

KURT : *(komt dan weer de kamer in)*
Oh...euh...'k zie dat jullie mekaar toch tegen 't lijf gelopen zijn...

MIKE : Maar neen, dat is...

MICHELINE : *(onderbreekt vlug)* Ja, die schat van me heeft me gevonden. *(gaat vleiend bij Mike)*

MIKE : Ah néén hè !!!

MICHELINE : *(streelt lief zijn haar)* Tochtoch, en je hebt waarlijk lang naar me gezocht nietwaar.

KURT : *(tracht het te redden)*
Madammeke, ik kom u zeggen dat ge beter, dirèkt en op staande voet naar uw tante moet vertrekken.

MICHELINE : Maar jullie hebben het altijd over mijn tante...

MIKE : Dat is omdat...

KURT : *(vlug bij Micheline, neemt haar bij de arm en trekt haar weg van Mike)*
We gaan hier ne keer een hele gevaarlijke verfpot open doen waar ge niet goed zult van zijn. Allee vooruit, madammeke, pak uw valies maar weer op en verdwijn uit de gevaarlijke zone.

MICHELINE : Jij bent een echte bruoit ! Laat me toch los !

KURT : Tuttuttut ! 'k Ben hier verantwoordelijk en 'k ga er korte metten mee maken. 'k Weet dat gij allergisch zijt en we gaan hier eksperimenteren.

MICHELINE : Ik vraag me af waarom jij me hier altijd weg wilt.

KURT : Omdat het hier nogal gaat stinken, madammeke...die verf...bedoel ik...

MIKE : Laat haar maar.

KURT : *(kijkt verwonderd Mike aan)* Is ze weg misschien ?

MIKE : En laat ons even alleen, wil je.

MICHELINE : Ja, ik denk dat er hier wat moet besproken worden.

KURT : *(kijkt naar Micheline, dan naar Mike)* Oeioei !

MIKE : Kom Micheline, laten we naar m'n bureau gaan.

MICHELINE : Graag.

(Beiden af in bureau)

KURT : *(blijft even het tweetal nakijken)*
Verdomme, daar gaat een vlieg opzitten.

(Meteen daarop komt Mike weer uit bureau gestormd, rent naar de foto op de kast, stopt hem in de lade. Heeft geen oog voor de verbouwereerd achterblijvende Kurt. Verdwijnt weer snel in bureau)

KURT : *(kijkt naar bureau, dan naar de slaapkamer)*
En hij doet dan nog voort ook hee !

(Slaapkamerdeur vliegt met een ruk open en Madeleine komt binnen)

MADELEINE : *(woedend)* Ik zou nu wel graag willen weten wat hier allemaal gaande is.

KURT : *(plots ongemakkelijk)* Euh...niks...we komen gewoon verven...

MADELEINE : Noem jij dat gewoon verven ?

KURT : Wel...euh...

MADELEINE : Aan de badkamers staan loeren...hier voortdurend heen en weer lopen !

KURT : We moeten toch ons gerief komen halen.

MADELEINE : En waar is Mike ?

KURT : Mike ?...euh...meneer wilt ge zeggen.

MADELEINE : Natuurlijk.

KURT : Tja...wààr zou die nu toch kunnen zijn.

MADELEINE : Wel ?

KURT : Euh...weg...

MADELEINE : Wèg ?!

KURT : Ja...weg...helemaal weg...

MADELEINE : Oh ja ?

KURT : Jazeker. 't Is toch komiek hee, hoe ne mens vandaag de dag toch wèg kan zijn !

MADELEINE : Toch 'ns kijken. (*gaat naar de badkamer*)

KURT : (*gerust*) Kijk maar als ge me niet gelooft.

MADELEINE : (*opent badkamerdeur*) Niets.

KURT : (*heel kalm, met handen in broekzakken*)
Ah vaneigens niet.

MADELEINE : (*naar logeerkamer, opent deur*) En toch vind ik hem.

KURT : (*glimlachend*) Daar ook niet veel hee !

(*Madeleine doet logeerkamer dicht, gaat over naar bureau*)

KURT : (*plots in paniek*) Ah neen ! (*verspert haar meteen de weg, komt voor bureaudeur staan*)

MADELEINE : Zo, dus daar zit hij !

KURT : Waarom denk je dat ?

MADELEINE : En hoogst waarschijnlijk met iemand anders.

KURT : Allee, wat gij nu peinst.

MADELEINE : Waarom zou hij zich anders verstoppen misschien ?

KURT : Verstopt hij zich ?

MADELEINE : Niet soms ?

KURT : 'k Zeg u toch dat hij weg is.

MADELEINE : Laat me door.

KURT : En als hij weg is, wilt dat zeggen dat hij hier ook niet zit.

MADELEINE : En wil je me nu doorlaten, ja ?!

KURT : Euh...hier staat al onze rommel. Ja, we moesten die toch ergens kwijt geraken.

MADELEINE : Laat me door zeg ik je !

KURT : Is me dat daar nogal een rommel !

MADELEINE : Ik ga mijn geduld verliezen !

KURT : Het is niet om aan te kijken. Zo een rommel !

(Op dat moment vliegt de bureaudeur open, Kurt die er volledig met zijn rug tegenaan leunde duikelt achterwaarts in Mike's armen, die buiten kwam)

MADELEINE : (*woedend*) Zo ! En wàt een rommel !

KURT : (*hangt nog in Mike's armen, kijkt hem aan*)
'k Heb gedaan wat ik kon !

MIKE : (*duwt Kurt meteen brutaal naar de hall toe*) Jij kerel !!! Ik heb veel lust om je nek om te wringen ! Ik weet niet wie me tegen houdt !

MICHELINE : (*op uit bureau*) Mike, niet doen !!!

MIKE : (*duwt Kurt af in hall*) Maar die smeerlap is...(*keert zich om, ziet Madeleine, blijft als versteend staan; glimlacht moeilijk*)
Oh...euh...dat is...(*doelt Kurt uiteraard*)
Dat is...een verver...een rasechte verver...en...euh...en hij komt verven...Prachtig hé ! ...Ja, dat doen ververs wel eens...euh...ze verven...

MADELEINE : Heb je gedaan ?

- MIKE : *(staat het nog altijd armzwaaiend uit te leggen)*
En toevallig verven ze hier nu ook zo een beetje...euh...
- MADELEINE : Of je gedaan hebt ?! Je maakt me belachelijk !
- MIKE : Doe ik ? Ik zei alleen dat...*(wijst naar veranda)*
- MADELEINE : Dat hij een verver is, dat weet ik nu stilaan wel.
(woedend, doelt Micheline)
En wie is ZIJ ?!!! Een verfborstel misschien ?!
- MICHELINE : Zeg 'ns hela jij !
- MADELEINE : *(woedend tot Mike)* Had ik het niet gedacht !
Me hier binnenhalen voor een paar dagen...Zomaar voor een avontuurtje,
meer niet !
- MIKE : Alsjeblieft, nu niet boos worden hè.
- MADELEINE : Maar je hebt je lelijk misrekend want plots komt er een ander liefje
opduiken !
- MIKE : Maar helemaal niet !
- MADELEINE : Wie is dat schepsel dan ?!
- MIKE : Dat is...euh...
- MICHELINE : Dat schepsel is zijn ZUSTER !
- MIKE : Hein !
- MADELEINE : Je wàt ?!
- MIKE : *(glimlacht dan)* Ja...natuurlijk...ja...!
- MADELEINE : Ik wist niet dat jij een zuster had.
- MIKE : Tocht...dat is zij...mijn zuster !
(begint nu sterk te overdrijven om haar te overtuigen)
Mijn lieve, schattige, beminnelijke, verrukkelijke zuster ! Ik heb ze in jaren
niet meer gezien ! En nu komt ze plots opduiken...haha ! Wat een toeval hé
!
(naar Micheline toe, overdrijvend)
Maar wat zie je er stralend uit ! Michke !
(lachend tot Madeleine)
Ze heet Micheline, maar ik heb haar altijd "Michke" genoemd. Al jàren...ja,
zie je, ze is al van kindbeen af mijn zuster.
- MADELEINE : *(wantrouwig)* Zal wel.

MICHELINE : (*tracht het te redden*) Het is zo.
(*bij Madeleine*) Dus, jij bent Madeleine, z'n liefje.

MADELEINE : Zo, heeft hij het over mij gehad ?

MICHELINE : En of. Hij is stapel op je. En je bent zijn éérste liefje. Ik heb altijd gedacht dat mijn broer eeuwig vrijgezel zou blijven. Hij heeft nooit naar een vrouw omgekeken. Nooit !

MADELEINE : Oh neen ?

MICHELINE : Oh neen !

MIKE : (*vlug*) Neeneen !

MADELEINE : Nu ja...

MIKE : (*spelend*) Kom, Michke, dat zal ze toch niet willen geloven.

MICHELINE : En toch is het zo.

MADELEINE : (*neemt Mike nu onder zijn arm*) Echt schat ?

MIKE : Echter kan het niet.

MADELEINE : Jammer dat je net nu naar Duitsland moet.

MIKE : Euh...néén, toch niet...Euh...ze hebben terug gebeld. Alles blijft zoals het aanvankelijk was. Ik vertrek pas woensdagavond.

MADELEINE : Oh maar schat, dan hebben we drie dagen ! (*kust hem*) Heerlijk !

MICHELINE : Hij is te bescheiden. Hij heeft gebeld. Hij stond erop dat hij een paar dagen met jou kon zijn.
Nietwaar Mikske...Ik noem mijn broer altijd Mikske...Hé Mikske...

MIKE : Ja, Michke...(*lacht*) Michke en Mikske...

MADELEINE : (*in de wolken*) Dat heb je voor mij gedaan !
(*kust hem vurig*) Oh schat, je bent een schat !

MIKE : Ja, goed, ja...dat weet ik (*maakt zich van haar los*)

MICHELINE : Generen jullie zich maar niet.

MADELEINE : Ik ken een goed plekje, schat...je weet wel...
Kom je ? Als je zuster er niets op tegen heeft natuurlijk.
(*gaat richting slaapkamer*)

MICHELINE : Zeker niet. Ik wil geen roet in het eten strooien.

MADELEINE : Prachtig Ik wacht op jou, schat. (af slaapkamer)

MIKE : (neemt onmiddellijk Micheline in z'n armen en kust haar) Micheline, ook jij bent een schat ! Een engel ! Je hebt me het leven gered. (kust haar een paar maal op haar wang)

(Kurt komt op vanuit de hall)

KURT : Tsjin, al bij al gaat het hier precies toch nog goed tussen jullie. Maar jullie zijn vaneigens modern hee. Zeg, madammeke, maar 'k moet u nu toch voor de laatste keer verwittigen dat ge moet weggaan, want...

MIKE : (roepend) Aan je raam jij !!!

KURT : (verwonderd) Oeioei, wat is er zo in ene keer ?!

MIKE : Vooruit, aan't werk !!!

KURT : O.K....O.K....'k ga al...(gaat richting hall)
Verdomme, hij heeft mij nu precies niet meer nodig...
(af in hall)

MIKE : (rent naar hall, kijkt Kurt na)
Zo, dat is die smerige bullebak, die dronkaard, die Conny zo heeft tekort gedaan !

MICHELINE : Komkom Mike, wees nu kalm. (neemt Mike's foto van de kast) En zeggen dat ik je eerst helemaal niet herkend had, je ziet er hier ook nog heel anders uit.
(zet foto terug)

MIKE : (nog steeds in hall) De schoft !
(komt kamer in) Conny heeft me veel verteld. Hij sloeg haar bont en blauw...en hij bedroog haar nog op de koop toe.

MICHELINE : En wat doe jij, nù ?

MIKE : Euh...Dat is...niet gemeend, neen ...alleen maar een klein verzetje.

MICHELINE : En wat heb je vroeger gedaan toen er tussen ons nog wat was ?

MIKE : In ieder geval heb ik jullie nooit bont en blauw geslagen. Op dat gebied heb ik jullie gerespekteerd.

MICHELINE : Eigenlijk zou ik me moeten schamen dat ik hieraan meedoe.

MIKE : Nu ja...je kent me toch.

MICHELINE : Jazeker ken ik je. Je kunt het niet laten.

MIKE : En toch aanbid ik Conny, weet je.

MICHELINE : Oh ja ?

MIKE : Als geeneen...ze is...het schattigste vrouwtje dat ik ooit heb ontmoet.

MICHELINE : En dat kun jij weten. Je hebt er genoeg gehad.

MIKE : Ze is ook de liefste.

MICHELINE : Dat zei je ook eens tegen mij.

MIKE : Oh ja ? Kan ik me niet meer herinneren.

MICHELINE : Ik benijd haar, weet je.

MIKE : Jij ?

MICHELINE : Ja, want ik heb altijd oprecht van je gehouden.

MIKE : Komkom, nu zeg je zomaar wat. We zijn amper twee maanden met elkaar geweest. Niet eens samen gewoond. We gingen alleen eens uit. Meer was het niet.

MICHELINE : Maar ik WILDE meer.

MIKE : *(ongemakkelijk)* Nu ja...*(gaat naar barmeubel)* *(verandert plots van onderwerp)*
Zeg, wat is de wereld toch klein hé !

MICHELINE : *(zucht)* En of.

MIKE : *(toont een fles)* Wil je ook wat ?

MICHELINE : Graag. Zeg, maar ben je dan niet gehaast bij Madeleine te gaan ?

MIKE : Ja natuurlijk, maar eerst een drankje om de doorgestane emoties door te spoelen. *(schenkt in)*
Net vandaag botst iedereen op iedereen. Mijn vrouw op haar ex-bullebak en op haar platonische liefde die op zijn beurt een kennis binnen haalt en die een oud liefje van me blijkt te zijn...Grappig...

MICHELINE : Terwijl mijn oud liefje zijn nièuw liefje naar huis heeft gebracht.

(Mike reikt haar het glas en lachend drinkt ze)

MICHELINE : En jij moet Conny nu op jouw beurt helpen door lief te zijn tegen Kurt.

MIKE : Nou "lief" ...zeg maar : "gewoon".

(Wim komt op uit hall)

MIKE : Maar wie we hier hebben. Mijn bèste kerel. Hier, drink ook wat.

WIM : *(verwonderd)* Hein ?!

MIKE : Je hebt het dubbel en dik verdiend. Je bent een prachtkerel.

WIM : Ben ik ? *(kijkt Mike aan)* Dus, ge weet alles ?

MIKE : Ja. *(reikt hem zijn glas)* Alsjeblieft.

WIM : Allee merci...santé...*(drinkt, verslikt zich)* Da's straf.

MIKE : Het spreekt vanzelf dat we het spel gewoon verder spelen. *(tot Micheline)* voor Kurt ben jij mijn vrouw.

MICHELINE : En voor Madeleine ben ik je zuster.

WIM : *(snapt het natuurlijk niet)* Hein ?!!

MICHELINE : *(lief bij Mike)* En hoe word ik ervoor bedankt ?

MIKE : Euh...*(trekt zich achteruit voor de opdringerige Micheline)*
Als m'n zuster of als m'n vrouw ?

MICHELINE : Ik verkies als je vrouw natuurlijk. *(streelt z'n haar)*

MIKE : *(ongemakkelijk)* Komkom, je bent getrouwd.
Hou je fatsoen en denk aan je man.

MICHELINE : *(boos)* Dat is het 'm juist. Als ik aan hem denk dan walg ik. Dan wil ik op staande voet een avontuurtje.

MIKE : Een avontuurtje ? Maar...

MICHELINE : Ik heb nooit genegenheid gekend.

MIKE : Maar je kunt toch je man niet bedriegen. Zoiets doet men niet.

MICHELINE : Oh neen ?! En jij dan ?!

MIKE : Ik ?! Euh...ik heb nooit een man bedrogen.

MICHELINE : Natuurlijk niet.

(Men hoort Kurt off, in veranda roepen :)

KURT : Wim !!! Verdomme, Wim !!! Waar zit ge nu weer ?!!!

WIM : *(die net aan het drinken was, verslikt zich opnieuw)* Jaja chef, ik kom al...*(zet glas neer, gaat richting hall, draait zich nogmaals om)*
Kunnen jullie het me later eens eksplikeren ? 'k Versta er geen sikkepit van.

MIKE : Doen we zeker.

WIM : Merci op voorhand. *(wilt weggaan in hall)*

(Op dat moment wordt er aan de voordeur gebeld. Hard, steeds opnieuw)

MIKE : *(tot Wim)* terwijl je daar nu toch bent, doe eens open wil je .

WIM : Jazeker meneer. *(af hall, richting voordeur)*

(Meteen daarop horen we een stem aan de voordeur)

LODE : *(off)* Waar zit ze verdomme !!!

MICHELINE : *(schrikt plots hevig)* Néén !!! Dat is Lode !!!

MIKE : Lode ?

MICHELINE : Mijn màn !!! Vlug ! Ik moet hier weg !
(rent vlug naar slaapkamer toe)

MIKE : *(snel)* Neen, daar niet ! De andere...*(doelt logeerkamer)*

(Micheline snelt de logeerkamer binnen)

(Meteen daarop komt Lode nogal brutaal naar binnen gestormd. Hij heeft Wim bij zijn kraag gegrepen, die weer hangt te spartelen, nu onder de vaste greep van Lode)

WIM : *(jammerend)* Hela meneer !

LODE : *(schudt Wim door elkaar)* Waar is mijn vrouw ?!
Vooruit vertel op !

MIKE : *(zet z'n glas neer)* Zeg 'ns kerel, wat heeft dat te betekenen ?

LODE : Nu heb ik er genoeg van ! Mijn vrouw moet hier zijn ! Ik rammel ze door elkaar als ik ze zie ! *(en schudt Wim)*

WIM : *(huilend)* Jamaar meneer, ge moet mij zo niet rammelen !

MIKE : En laat ogenblikkelijk dat ventje los !

LODE : Niet vooraleer mijn vrouw is tevoorschijn gekomen !
(schudt weer) Vooruit !

WIM : Aai !

MIKE : Maar in 's hemelsnaam, ik ken je niet eens, hoe zou ik dan je vrouw kennen.

LODE : (laat Wim los, deze zakt als een bloemzak in elkaar)
(komt razend bij Mike, haalt een papiertje tevoorschijn) En dit dan ?

MIKE : Wat is dat ?

LODE : Dit is het adres. Verhulstlaan, 17...op het gelijkvloers...En dat is hier toch ?!
Dat is HIER !

MIKE : Ja, dat is hier. En dan ?

LODE : Dat lag naast de telefoon. Dus heeft men ze opgebeld. Ze heeft het adres opgeschreven en is hierheen gekomen.

MIKE : Dat bewijst niets.

LODE : de laatste tijd is ze iedere dag weg. Iedere dag ! En steeds in het geniep ! De slet ! Maar nu heb ik tenminste al het adres !

MIKE : Ik eis dat je hier op staande voet weggaat ! Ze is hier niet zeg ik je !

LODE : (kijkt dan naar achterkant van de sofa) Ah neen ?!

MIKE : Zeker niet.

LODE : (haalt tas van Micheline van achter sofa) En dit dan ? Haar tas ! Denk je misschien dat ik die niet herken ?!

WIM : (is gekomen, kruipt moeizaam recht)
Euh...dat is MIJN tas, meneer.

LODE : Oh ja ?! (kijkt in tas) Met vrouwenspullen erin ! (haalt er een lipstick uit)

WIM : Euh...dat gebruik ik om af te lijnen.

LODE : Net dezelfde als die van mijn vrouw. Toevallig.

WIM : Ja...toevallig.

(Slaapkamerdeur gaat open, Micheline verschijnt)

MADELEINE : Wat gebeurt hier allemaal ?

MIKE : (snel bij haar, duwt haar de kamer binnen)
Niets, schatje...helemaal niets...Ik kom zo, lieveling... (doet vlug de deur dicht, keert zich om, staat tegen deur aangeleund)
Euh...dat is MIJN vrouw...

LODE : En waar is de mijne ?!

MIKE : Maar verdorie, zeker niet hier.

LODE : *(grijpt Wim weer vast, duwt hem de hoogte in)*
Dus JIJ bent het !!!

WIM : IK ???!

LODE : Spreekt vanzelf. Zijn vrouw is thuis, dus zal hij zeker nu niet met een andere in zijn schoot liggen. Dat betekent dat mijn vrouw naar hier is gekomen om jou te zien...nagal logisch !

WIM : Ja, de logica zelve. Maar ik ken Micheline niet eens.

(reactie van Mike. Doet teken naar Wim dat zij in logeerkamer zit)

WIM : Euh...'k Wil zeggen...

LODE : Dus TOCH !!! Je kent haar naam !

WIM : Maar neen...ik ken Micheline helemaal niet bij naam !

LODE : Haal ze !!! En vlug !!!

MIKE : Is 't nu genoeg ?! Hier is niemand buiten mijn vrouw en de verwers.

LODE : Zij is hier niet ? *(laat Wim los)*

MIKE : Natuurlijk niet !

WIM : *(voelt z'n keel)* Merci.

LODE?? : Goed dan. *(zet zich neer in sofa)*

MIKE : Wat betekent dat ?

LODE : Ik ga op ze wachten. *(trekt ruw Wim bij zijn arm naar beneden, deze duikelt hals over kop in sofa naast Lode)*
En dit kereltje gaat naast mij blijven zitten. En hij verroert geen vin. Als ze hier nog niet is, zal ze zeker naar hem toekomen.

WIM : Maar ik moet werken...

LODE : Je gaat wachten, of ik sla je de kop in !

WIM : *(legt z'n vrije arm over z'n hoofd)* Neen, dat niet !

(Men hoort Kurt vanuit hall roepen :)

KURT : *(woedend)* Wim, gaat ge nu eindelijk komen, ja of neen ?!

WIM : Zie je wel, mijn chef roept me.

LODE : (streng gebiedend) Wachten !

(Slaapkamerdeur vliegt open, Madeleine verschijnt en trekt woedend Mike bij zijn arm de slaapkamer binnen)

MADELEINE : Mike, ga je nu eindelijk komen, ja of neen ?!!

(Beiden af in slaapkamer. Deur slaat dicht)

LODE : (laat arm van Wim los, staat recht, zenuwachtig, slaat met zijn vuist in handpalm)
Wacht maar ! (kijkt rond)
Kamers zijn er hier anders wel genoeg. Ze kan zich gemakkelijk verbergen...Ik ga best eens rondneuzen.

WIM : (paniekerig) Ja, doe dat...maar niet daar.
(wijst naar de logeerkamer)

LODE : Wat zeg je ?

WIM : Ik bedoel...euh...(stuntelig) Micheline kan overal zijn, maar zeker dààr niet.

LODE : Je bent ook niet van de slimste hé !

WIM : Tochtoch...euh...ze heeft me gezegd dat ze zich daar nooit zal wegsteken...ik wil zeggen...

LODE : Zwijg maar al, jij domme kinkel...(gaat richting logeerkamer)

WIM : (springt paniekerig recht) Néén, niet doen !!!

(Gaat snel logeerkamer binnen)

WIM : (schreeuwerig) Oeioei toch, 't is gebeurd. 'k Peins da'k teveel gezegd heb.

(Kurt komt razend vanuit hall de kamer binnengestoven)

KURT : Verdomme ! Verdomme ! Verdomme ! Hij zit hier weeral !!!
(vanachter de sofa grijpt hij Wim bij zijn kraag en hijst hem de hoogte in, sleurt hem over de leuning)
'k Krijg er zo stillekesaan genoeg van ! Vooruit !!!

(Met Wim af naar hall; Wim, zoals steeds natuurlijk, hangend, struikelend, spartelend, schreeuwend : "Aai, aai"...Beiden af)

(Meteen daarop verschijnt vanuit de voordeurkant in hall een oudere dame. Ziet er zeer gewichtig uit. Heeft een koffer bij zich en een wandelstok. Kijkt met boze blik rond)

DAME : Is hier iemand ?

(Vanuit de logeerkamer komt Lode op)

LODE : *(tot zichzelf)* Niemand...*(doet deur achter zich dicht)*

DAME : Pardon ?

LODE : *(ziet de dame)* Oh...

DAME : *(geschokt)* Wie bent u, jongeman ?

LODE : Ik ben Lode...Ik zoek mijn vrouw.

DAME : *(nog meer geschokt)* Wàt ?!

LODE : En wie bent u ?

DAME : *(boos, vanuit de hoogte)* Ik ben tante Lucienne.

DOEK

(pauze)

VIERDE TAFEREEL

Volgt onmiddellijk op het voorgaande.

(Wanneer het doek opgaat, zet tante Lucienne haar reiskoffer achteraan neer. Ze komt de kamer binnen.)

LUCIENNE : En waar is mijn nichtje Conny ?

LODE : *(zet zich neer in de zetel)* Oh, als u dat eens wist, mevrouwtje.

LUCIENNE : Wel ?

LODE : Ze is bezig.

LUCIENNE : Met Wat ?

LODE : Wat een vraag.

LUCIENNE : Ik ben niet gediend met zo'n onthaal. Als u dat maar weet.

LODE : Nou, u bent hier anders wel van harte welkom. Net zoals ik trouwens.

LUCIENNE : Wel, waar is ze ?

LODE : Ik zei toch al dat ze bezig is.

LUCIENNE : Waar ?

LODE : Daar in de slaapkamer.

LUCIENNE : In de slaapkamer ?

LODE : Precies.

LUCIENNE : En wat doet ze er ?

LODE : U mag drie keer raden.

LUCIENNE : Geen grapjes, jongmens.

LODE : Zeker niet, want daar hou ik ook niet van.

LUCIENNE : *(gaat richting slaapkamer)*
Ze zal het bed aan't opmaken zijn...*(wilt deur openen)*

LODE : Neen, dat zou ik niet doen.

- LUCIENNE : Waarom niet ?
- LODE : U zou storen.
- LUCIENNE : Ik wil mijn nichtje verrassen met mijn onverwacht bezoek.
- LODE : Maar u hebt er geen idee van hoe ongelegen u komt.
- LUCIENNE : Wat bedoelt u ?
- LODE : Ze is zeker niet het bed aan 't opmaken. Integendeel...ze is net het omgekeerde aan het doen...
- LUCIENNE : Wat ?
- LODE : Aan het omwoelen. Ze zal het dus straks zeker moeten opmaken...(*kijkt Lucienne aan*) Snapt u me nu ?
- LUCIENNE : Maar wat is hier eigenlijk gaande ? Om te beginnen staat de deur wagenwijd open en dat neem ik niet.
- LODE : Oh, dat is niets.
- LUCIENNE : En er zit hier een wildvreemde zonderling in het appartement van mijn nichtje.
- LODE : Ik herhaal het : die zonderling zoekt zijn vrouw.
- LUCIENNE : Nu nog mooier !
- LODE : Mooi, zeg dat wel. Ze bedriegt mij.
- LUCIENNE : (*geërgerd*) Wàt ?!
- LODE : Ja, hier in dit huis.
- LUCIENNE : Hier bij mijn nichtje ! Ongehoord !
- LODE : Met een verver.
- LUCIENNE : En met een verver dan nog wel !!!
- LODE : En wat voor één !
- LUCIENNE : (*verontwaardigd*) Mijn nichtje staat zomaar toe dat iemand haar man bedriegt in haar woning ?!
- LODE : Terwijl ze zèlf bezig is...een lief nichtje van u.
- LUCIENNE : Neen maar !!!

LODE : Misschien is mijn vrouw daar ook in de slaapkamer ! (snapt nu wat hij gezegd heeft, kijkt naar de slaapkamerdeur)

LUCIENNE : Denk je !

LODE : (ongemakkelijk, dan zenuwachtig) Groepsex !

LUCIENNE : (slaat geërgerd haar ogen ten hemel)
God alle heiligen !!! En op klaarlichte dag !

LODE : (nerveus) Op de middag dan nog wel !
(kijkt naar z'n uurwerk) Het is bijna twaalf.

LUCIENNE : Waar halen ze het uit ?!

LODE : Ja, wààr ?! en waar heeft mijn vrouw die verver uitgehaald ?! En wààr is ze nu ?!

LUCIENNE : (loopt woedend rond, slaat met haar wandelstok op de grond) Maar dat is ergerlijk...ronduit ergerlijk ! Dat is hier een oord des verderfs ! En op de middag ! neen maar ! Dat is teveel !

LODE : Wat een onthaal hé.

LUCIENNE : En of. Ik geloof dat ik net op tijd ben gekomen. Ik vrees dat ik hier eens schoon schip zal moeten maken.

LODE : Daar vrees ik ook voor. (slaat weer met zijn vuist in zijn handpalm)

LUCIENNE : En er zal natuurlijk niets te eten zijn....
Niet eens aan het middagmaal denken !

LODE : Alleen maar aan hun pleziertjes.

LUCIENNE : Nu, dan ga ik me zèlf maar wat klaar maken.
(gaat af in de keuken)

LODE : Ja, een onvergetelijk onthaal.

(Achteraan, in de hall, verschijnt eerst het hoofd van Micheline, die naar binnen gluurt, daaronder verschijnt het hoofd van Wim. Ze doen teken naar elkaar. Ze komen stil, op hun tenen, de kamer binnen. Achter Lode. Wim heeft een doekje in z'n handen, bespringt plots Lode langs achter, duwt hem het doekje tegen diens neus en Lode zakt meteen in elkaar op de sofa)

WIM : (paniekerig, huilend) Zeg, gij laat me toch wel wat doen hee !

MICHELINE : Nu niet jammeren. En wat heb ik vandaag al niet gedaan voor jou. In ieder geval is hij nu buiten spel.

WIM : Hij zal het toch te boven komen hé, want ik wil geen moord op mijn geweten.

MICHELINE : Wees maar niet bang, binnen een paar uurtjes is hij er weer bovenop. Trouwens, hij is gewoon van een roes uit te slapen.

WIM : Maar dit is heel wat anders. En wat gaan w'er nu mee doen ?

MICHELINE : Hem verstoppen natuurlijk. Daar...*(opent snel bureaudeur)* vooruit, jij bij zijn armen...

(Wim grijpt Lode onder zijn armen, Micheline bij zijn benen)

(Net lichten ze hem op als Kurt in de hall verschijnt)

MICHELINE : *(snel, stil tot Wim)* Vooruit ! Nèèr !

(Ze laten Lode weer op de sofa vallen en springen beiden terzelfdertijd op hem en doen alsof ze rustig in sofa zitten))

KURT : *(tot Wim, blijft achteraan in hall staan)*
Awel, moet gij nu niet gaan eten ?

WIM : Neen, chef, 'k heb mijn boterhammen mee.

KURT : Ik ook, maar 'k heb geen zin om langer als nodig is hier in dit zothuis te blijven. Men krijgt hier voortdurend een draai om d'oren; meneer duwt me hals over kop de veranda in en, 'k weet nog altijd niet waarom, maar madam daar *(doelt Micheline)* kruipt zomaar door het venster en schopt al de potten omver !

MICHELINE : Ja, ik doe dat soms wel 'ns, door de ramen klimmen. Ben ik dol op.

KURT : Maar ik niet ! 'k Ga-ik naar huis eten. Salut !
(af hall, richting voordeur)

MICHELINE : Een prachtkerel dat hij weggaat.

WIM : Jaja, maar ik zal nog wel wat mogen horen. Hij zal 't weer op mij uitwerken.

MICHELINE : Dat is een zorg voor straks. Vooruit, nu deze hier.

(Ze grijpen Lode weer vast en sleuren hem het bureau binnen)
(Ze komen onmiddellijk weer buiten. Doen deur dicht)

WIM : *(hijgend)* Zoiets nooit meer.

MICHELINE : Daar zijn we tenminste al een tijdje van verlost. Tegen dan is de storm misschien geluwd.

WIM : (wrijft hijgend en blazend met zakdoek het zweet van zijn voorhoofd) 'k Ga buiten efkes op adem komen.
(af in hall)

(Uit de keuken komt Lucienne op)

LUCIENNE : (kijkt Micheline verwonderd aan)
Zo, en wie bent u, jongedame ?

MICHELINE : (schrikt) Mevrouw ?

LUCIENNE : (wijst met haar wandelstok) U bent dus de vrouw die overspel pleegt met een verver ?

MICHELINE : Wat zegt u ?!

LUCIENNE : Hoe durft u ! Walgelijk ! Schandalig !

MICHELINE : Maar hoe komt u daarbij, mevrouw ? Ik...euh...ik ben een vriendin.

LUCIENNE : Van Conny ?

MICHELINE : Ja...euh...kent u haar soms ?

LUCIENNE : Natuurlijk ken ik haar. Ik ben haar tante Lucienne.

MICHELINE : (als versteend) Hèmel !!!

LUCIENNE : En midden in de dag liggen zij te flikflooiën in bed....en met wildvreemden in huis...(naar slaapkamer, legt haar oor te luisteren tegen deur)
Oooh !!! Hoe durven ze !!!
(bij Micheline) En niet eens aan het eten denken !
Bah ! Ik schaam me waarlijk in hun plaats !
(gaat achteraan haar koffer nemen)
En wat een onthaal ! Ik ga me dan maar zélf installeren.
(gaat logeerkamer binnen)

(Micheline staat even perplex)

(De slaapkamerdeur gaat open en Mike verschijnt)

MIKE : (tot Madeleine in kamer) Ja, schatje...ik kom meteen...Ik ga ons eerst een drankje ingieten.
(doet deur dicht, gaat opgewekt naar bar)
Het loopt gesmeerd.

MICHELINE : Ja, heel gesmeerd...en wil je er nog wat smeerolie bovenop ?

MIKE : (kijkt Micheline aan) Jij ? En waar is je man ?

MICHELINE : Die is godzijndank al uitgeschakeld. Maar raad eens wie er net gearriveerd is.

MIKE : *(lachend)* Haha...de paus van Rome...die gaat toch overal naartoe. *(schenkt glas in)*

MICHELINE : Zoiets in die zin, ja...neen...eigenlijk veel erger.

MIKE : Wie dan ?

MICHELINE : Tante Lucienne.

MIKE : *(nog steeds opgewekt)* Wel, ze is welkom ! Iederéén is welkom vandaag...Het is hier nu toch een duivenhok. *(drinkt, beseft het dan pas, verslikt zich)*
WAT ?!!! Tante Lucienne ?!!!

MICHELINE : ze heeft zich al geïnstalleerd in de logeerkamer en voor een paar dagen meen ik, want ze heeft een reiskoffer bij zich.

MIKE : *(grote paniek)* Goeie genade !!! Wat nu ?!!
(smekend bij Micheline) Zeg me toch wat nu ?!!!
Dat kan niet ! Dat mag niet ! Zeker nù niet !!!
Ze is inderdaad nog slechter als de paus van Rome ! Ik heb ze godzijdank nog nooit ontmoet maar naar Conny me zei moet ze wel een wandelende catechismus zijn ! Ze wil dat alles op de meest religieuze manier geschiedt !

MICHELINE : En dat is nu precies net niet het geval.

MIKE : We mogen haar in geen geval ergeren. Op geen enkel punt. Ze heeft ons trouwens een bom geld beloofd voor een eigen huis. Waarschijnlijk is ze daarom naar hier gekomen ! *(drinkt z'n glas in één teug leeg, schenkt zich meteen een ander glas in)*
Zeg, maar nu denk ik eraan ?! Conny ging toch naar ze toe ?

(Slaapkamerdeur gaat open. Madeleine komt binnen)

MADELEINE : Schatje, waarom duurt het toch altijd zo lang ?

MIKE : *(die net weer dronk, verslikt zich, rent dan snel naar Madeleine toe)* Ga vlug binnen ! Ik kom zo ! Vooruit ! *(duwt haar binnen)*

MADELEINE : Maar lieveling...

MIKE : Tuttuttut...*(duwt haar en trekt vlug de deur dicht)*

MICHELINE : En tante Lucienne denkt dat je met je vrouw in bed ligt.

MIKE : Maar neen !!! Dat mag ze niet...Ze zou het niet netjes vinden.

MICHELINE : Dat zei ze inderdaad.

(vanuit hall komt Wim op, hij heeft een gasmasker bij zich)

- WIM : Kijk, dat kan misschien ons gerief nog zijn...
(kijkt verbaasd naar Mike die zenuwachtig aan slaapkamerdeur staat)
 Wat is er ? *(legt gasmasker op kast)*
- MICHELINE : De paus van Rome.
- WIM : Hein ?!
- MICHELINE : Kom, ik weet wat ! Vooruit jij ! *(trekt Wim bij zijn arm en sleurt hem naar hall toe)*
- WIM : *(bengelt nu achter haar aan)* Maar...héla !!!
- MIKE : *(vlug)* Jullie laten ons toch niet alleen ?
- MICHELINE : We komen zo terug. *(Beiden af)*
(Slaapkamerdeur open. Madeleine verschijnt)
- MADELEINE : *(blijft in deuropening staan)*
 Krijg ik nu eindelijk m'n drankje ?
- MIKE : Natuurlijk duifje.
- (Op dat moment gaat deur van logeerkamer open en Lucienne verschijnt. Mike schrikt, springt hals over kop bij Madeleine, reikt haar zijn glas, terwijl hij ze in de slaapkamer duwt)*
- MIKE : Hier, neem het mijne en blijf daar ! *(trekt snel deur dicht, blijft er hijgend met zijn rug tegenaan staan)*
- LUCIENNE : Zo...eindelijk kom je te voorschijn. *(bekijkt hem)* Jij bent dus de man van Conny neem ik aan...
 Dat hoop ik althans.
- MIKE : Ja, dat hoop ik ook...ik bedoel : dat ben ik.
- LUCIENNE : Ik ben tante Lucienne.
- MIKE : *(gemaakt, overdreven vriendelijk)*
 Maar mijn goeie, beste tante Lucienne ! Wat een verrassing ! Blij je te zien, tante ! En Conny ook ! Je kunt niet geloven hoe blij ik ben ! Hoe dolgelukkig dat je ons een bezoek brengt !
- LUCIENNE : Werkelijk ? Sta je daarom zo tegen die deur aangeplakt ?
- MIKE : *(komt schoorvoetend, terwijl hij ze in het oog houdt van de deur weg)*
 Euh...neen...natuurlijk niet...Welwelwel, maar wat zie je er stralend uit, tantetje ! Wat een knappe verschijning ben jij toch ! Conny mag boffen.

- LUCIENNE : Geen vleierij, jongeman, daar hou ik niet van.
- MIKE : Oh.
- LUCIENNE : Ik moet wel zeggen : 't is me hier wat moois...
- MIKE : Ja, mooi ingericht hé...Heb ik zelf gedaan.
- LUCIENNE : Val me niet in de rede...ik bedoel : heel dit schandalig gedoe is me wat moois. Van die gastvrijheid nog gezwezen, maar dat je midden in de dag met mekaar in bed ligt te spartelen...Foei ! Zoiets had ik van Conny nooit verwacht. Ik zal haar eens flink onder handen moeten nemen.
- MIKE : (*ongemakkelijk*) Ja, zie je tante, ze was een beetje moe.
- LUCIENNE : En daarom kruip jij bij haar.
- MIKE : Neen, natuurlijk niet. Ik verzorg haar. Ik ben een heel toegewijd echtgenoot, tante Lucienne. Al zeg ik het zelf.
- LUCIENNE : En die vrouw die haar man bedriegt ?
- MIKE : Euh...wie heeft je dat wijsgemaakt.
- MIKE : Die arme kerel die hier op zijn vrouw zat te wachten.
- MIKE : Die...Oh maar, dat is een verver...Moet je niet geloven. Hij slaat door...al geruime tijd, een gevolg van schadelijke verfgassen...Is niks meer aan te doen.
- LUCIENNE : En dan nog wat : waarom ben je niet gaan werken ?
- MIKE : Euh...omdat ik thuis ben.
- LUCIENNE : Een man hoort op zijn werk te zijn. Hij moet het brood voor zijn gezin verdienen.
- MIKE : Oh, maar dat doe ik.
- LUCIENNE : Dat merk ik.
- MIKE : Maar ik heb nu verlof genomen...om Conny bij te staan. Ik zei het al : ze is moe...Ze heeft een moeilijke dag.
- MADELEINE : (*off vanuit de slaapkamer*) Schàt !
- LUCIENNE : (*wijst met haar stok naar slaapkamerdeur*)
- MIKE : (*springt vliegensvlug naar de deur, houdt deurknop vast*)
Ik kom ! Ik kom !

LUCIENNE : Kan ik naar ze toe ?

MIKE : *(krijgt het steeds benauwder)*
Neen tante, liefst niet...Ze zou kunnen schrikken.
Ik ga haar op je komst voorbereiden.

LUCIENNE : Maar ze moet rusten.

MIKE : Nog heel eventjes...dan is haar moeheid over en komt ze.

LUCIENNE : Goed. Zie je, ik ben gekomen om over jullie nieuwe huis te praten.

MIKE : Dank je, lief tantetje...dank bij voorbaat.

LUCIENNE : Niet te overhaast. We zullen het er uitvoerig over hebben.

MIKE : Spreekt vanzelf...

LUCIENNE : Ik zou nu toch wel eerst een aspirientje willen nemen. Waar kan ik die vinden ?

MIKE : In de badkamer. Daar.

LUCIENNE : Dank je. *(gaat naar de badkamer, kijkt nogal nors Mike aan)*

MIKE : Neem er gerust twee, tantetje...’t Zal je goed doen.

(Lucienne zegt niets maar kijkt Mike boos, vanuit de hoogte, aan.)

(Mike krimpt in elkaar)

(Ze gaat dan af in badkamer)

(Badkamerdeur dicht, slaapkamerdeur open. Madeleine verschijnt.)

(Ze is nu aangekleed)

MADELEINE : Aangezien je toch niet meer komt, laten we dan ergens gaan eten. Het is tenslotte middag, schat.

(slaat lief armen om z'n hals)

Wat denk je van een gezellig restaurantje ?

MIKE : *(nervus, maakt zich los van haar)*
Ja, lieveling, zo meteen.

MADELEINE : Een kusje ?

MIKE : *(kust haar vluchtig)* Vooruit nu, ga nog even de kamer in.

MADELEINE : Je wilt me weer weg hebben ?

MIKE : Maar natuurlijk niet.

MADELEINE En toch wil je me de kamer in.

MIKE : Heel even maar, schat, heel even.
(duwt haar de kamer binnen, trekt snel deur dicht)

*(Slaapkamerdeur dicht, op zelfde moment : badkamerdeur open.)
(Lucienne op.)*

LUCIENNE : Ik neem aan dat jullie dus geen eten voorzien hebben.

MIKE : *(draait zich vlug om aan slaapkamerdeur)*
Neen, eerlijk gezegd : neen.

LUCIENNE : En aangezien Conny moet rusten zal ik straks zelf wel wat klaar maken.

MIKE : Tantetje, je bent een engel !

LUCIENNE : Dat weet ik...dat weet ik...Maar je zult toch nog even moeten wachten. Ik ga eerst nog wat rusten.

MIKE : *(bij haar, leidt haar naar de logeerkamer)*
Een uitstekend idee. Je zult wel doodop zijn van de reis. Leg je maar rustig nog een tijdje op het bed. *(opent vriendelijk de deur van de logeerkamer en duwt haar, zachtjes uiteraard, de kamer binnen)*

*(Logeerkamerdeur dicht, op zelfde moment : slaapkamerdeur open.)
(Madeleine op. Mike springt onmiddellijk bij haar)*

MADELEINE : Zeg schat...als we nu eens naar het restaurant “De Viking” gingen ? Weet je nog ?

MIKE : Ja, lieveling, goed...daar gaan we zeker naartoe. Straks.

MADELEINE : Waarom nu meteen niet ? Maak je vlug klaar, schat, wil je.

MIKE : Ja, dat ga ik doen...en vooruit, ga nu vlug een luchtje happen...*(duwt haar snel richting hall)*

MADELEINE : Waarom ?

MIKE : Omdat je het nodig hebt. Vooruit...en neem eens een kijk in de veranda.
(duwt haar weg in hall)

*(Madeleine af in hall, op zelfde moment : logeerkamerdeur open.)
(Lucienne op)*

LUCIENNE : Heb je soms een boekje of zo ? Ik lees altijd graag terwijl ik rust. Dat ontspant.

MIKE : (snelt naar het tafeltje, neemt er een magazine vanonder)
 Jazeker tante, hier...(rent naar haar toe, geeft haar het magazine)
 En rust maar rustig zodat je tot rust komt.
 Een rustige rust...ik bedoel : neem al je tijd...

LUCIENNE : Dank je.

MIKE : Graag gedaan. (duwt haar, nu niet zo zacht meer, de kamer in, trekt de deur dicht)

(Logeerkamerdeur dicht, op zelfde moment : Madeleine op uit hall)

MADELEINE : Maar ik wil helemaal niet in de veranda. Het is daar één rotzooi. Ze hebben er zelfs potten verf omgegooid.

MIKE : (hijgend naar haar tosnellend)
 Maar om de liefde Gods, ga jij ook nog wat rusten...
 'k Wil zeggen...

MADELEINE : Maar wat bezielt jou eigenlijk, schat ?

MIKE : Maar niéts ! Helemaal niets ! Ik ben in mijn nopjes ! Haha...dat merk je toch ! (begint nu stilaan over zijn toeren te geraken)
 Maar ga in ieder geval toch wat rusten ! Je zult het nodig hebben, want als we naar "De Viking" gaan zul je in de beste conditie aan de hoofdschotel moeten beginnen. Het eten ligt daar verschrikkelijk zwaar op je maag en daar moet je volop uitgerust aan beginnen.

MADELEINE : Wat raaskal jij toch ?

MIKE : Vooruit ! (duwt haar slaapkamer binnen, trekt deur dicht)

(Slaapkamerdeur dicht, op zelfde moment : logeerkamerdeur open.)
(Lucienne op.)

LUCIENNE : Mike, heb je geen ander magazine, dit heb ik al gelezen.

MIKE : (roept) Maar natuurlijk zeg !!!
(snelt naar tafeltje, duikt als een bezetene op handen en voeten eronder en haalt al de magazines boven, deze gooit hij, totaal over zijn toeren, één voor één de hoogte in, de kamer rond)
 Hier !...En hier !...En hier !!!

LUCIENNE : (verwonderd) Maar Mike ! Ben je niet goed ?! Je lijkt wel over je toeren !

MIKE : (kruipt nu op het salontafeltje, ligt er languit bovenop)
 Ik ?!! Denk je dat ?!!

LUCIENNE : (geërgerd) En je gedrag !

MIKE : *(nog steeds liggend op het tafeltje, vouwt smekend z'n handen)*
Mijn allerliefste tantetje van mij...Ga alsjebliëft nog wat in de kamer...
Rusten...Rusten moet je doen !

LUCIENNE : *(raapt al de magazines van de grond)*
Ik denk eerder dat jij dringend rust nodig hebt.

MIKE : Aan wie zeg je't ! *(plaatst beide ellebogen op tafeltje, z'n hoofd in z'n handen)*
Voilà...zie...ik rust al...*(smekend)* En jij nu ook, Wil je ?

LUCIENNE : Lieve hemel ! Je bent er wel erg aan toe.
Volledig overspannen. En zie dat het je op de hersens zet...Ik ga gauw een
paternoster lezen...
(af logeerkamer) (neemt al de magazines mee)

MIKE : *(huilerig)* En doe ook een noveen bij broeder Isidoor of zoiets...

(Slaapkamerdeur open, Madeleine op)

MADELEINE : Lieveing, heb je me soms een magazine ?
(ziet Mike languit op tafeltje liggen)
Wat lig jij daar te doen ?

MIKE : *(begint met armen en benen te zwaaien)*
Ik leer zwemmen.

MADELEINE : *(verontrust)* Maar lieveing, je lijkt wel helemaal over je toeren !

MIKE : *(tot zichzelf)* Waar heb ik dat nog gehoord ?

MADELEINE : Is het zo erg ?

MIKE : *(springt nu recht)* Helemaal niet !!! Het leven is mooi ! Het lacht ons toe !
(hijgend bij haar) Een magazine heb je gezegd ?! Ik vlieg al !

(Hij rent razendsnel de logeerkamer binnen, men hoort Lucienne luidkeels gillen van het schrikken. Hij komt meteen weer terug, met een magazine. Trekt vlug deur dicht. Snel bij Madeleine, stopt haar het magazine in de handen)

MIKE : Hier, jij bent ook bediend. Vlug hé ! Sneldienst Mike !

MADELEINE : *(kijkt verwonderd naar logeerkamer)*
Was dat je zuster die zo gilte ?

MIKE : M'n zuster ?!...Ja...natuurlijk ! Michke...ja !
Wat ik allemaal voor jou niet over heb hé...M'n bloedeigen zuster doen
schrikken...
(duwt haar vlug weer richting slaapkamer)

MADELEINE : Ik begin zo te geloven dat hier iets aan de hand is.

MIKE : Hoe kom je daar nu bij zeg !
(duwt haar kamer binnen, trekt deur dicht)
(Blijft er hijgend tegenaan staan. Denkt plots aan iets)
(gooit deur weer open en roept :)
 Je hebt dat magazine toch nog niet gelezen hé ?!

MADELEINE : *(off slaapkamer)* Neen schat !

MIKE : Prima *(trekt vlug deur dicht, blijft er weer hijgend tegenaan staan)*
 Oef ! Misschien zijn ze nu voor een minuutje kalm. En nu even nadenken
 wat me te doen staat.

(Op dat moment gaat bureaudeur open en Lode verschijnt. Hij is groggy. Zwijmelend, handen tegen z'n hoofd houdend, komt hij kamer in)

MIKE : Ah néén ! Nu ook dié nog !

LODE : *(stamelend)* Zeg, wat is er met mij gebeurd ?
 M'n hoofd draait als een tol...

MIKE : Moet je MIJN hoofd hebben ?

LODE : Draait die ook ? Dat is verdacht.

MIKE : *(snel naar hem toe)* Wat doe jij hier nu nog ?!

LODE : Op m'n vrouw wachten.

MIKE : *(duwt hem naar hall toe)* Ben jij gek zeg !!!

LODE : Ik wil mijn vrouw terug !

MIKE : Dat willen we allemaal.

LODE : *(maakt zich los van Mike, komt weer kamer binnen gezwijmeld)*
 Is jouw vrouw er dan ook vandoor ?

MIKE : Iederéén is er vandoor ! Alles en iedereen !!!

LODE : Serieus ?

MIKE : En maak nu dat je weggemt !

LODE : *(naar sofa)* Neen, ik blijf wachten.

MIKE : Goed dan ! Doe of je thuis bent !

LODE : Dank je wel. *(laat zich neerploffen in sofa)*

- MIKE : Ah neen ! Dat bedoel ik niet !
- LODE : Ik dacht van wel.
- MIKE : Je kunt onmogelijk hier blijven.
- LODE : Dat wilt zeggen dat mijn vrouw hier dan toch is !
- MIKE : Maar néén, ik zweer 't je !
- LODE : Ik wacht.
- MIKE : Je gààt !
- LODE : En maak nu niet zoveel lawaai, wil je. M'n hoofd. Ik geloof waarlijk dat ik even buiten westen ben geweest.
- MIKE : En ik geloof waarlijk dat ik dat ga wórdén.
- LODE : Wel, zet je dan rustig neer en wacht samen met mij op jouw vrouw. Kom, hier.
- MIKE : *(weet niet meer waar hij het heeft)*
Maar in 's hemelsnaam ! Wat heb ik misdaan ! *(slaat z'n ogen ten hemel)*
Zeg me toch wat ik misdaan heb !
- LODE : Indien je eens wist hoe dikwijls ik me dat ook al afgevraagd heb.
- MIKE : Het is hopeloos ! Gewoon hopeloos !!!
- LODE : Heb je me iets te drinken ?
- MIKE : *(heeft plots een idee, kijkt Lode aan, naar bar kijkend)* Maar natuurlijk !
Had je dat meteen gezegd !
(Hij rent vlug naar bar, neemt een fles whisky en een glas, komt ermee bij Lode, schenkt in)
- MIKE : Hier.
(brengt hem het glas aan z'n mond en doet het hem in één teug uitdrinken. Lode zwelgt moeizaam) Vooruit !
- LODE : *(moet wel even naar adem snakken)*
Hum, 't is goeie.
- MIKE : En of zeg ! Hier nog wat. *(schenkt nieuw glas in, brengt glas weer aan z'n mond en laat het hem opnieuw in één teug leegdrinken)*
- LODE : *(zwelgt door)* Zeg...maar...

MIKE : Vooruit, je kunt onmogelijk hier blijven wachten. Ga maar terug naar mijn bureau. (*trekt hem recht*)

LODE : En ik zeg je dat ik hiér blijf !

MIKE : Ik verwacht hoog bezoek.

LODE : Oh ja ?

MIKE : Heel hoog ! Hier en neem dat mee.
(*stopt hem fles en glas in z'n handen, duwt hem naar bureau toe*)

LODE : Wie verwacht jij ? M'n vrouw ?

MIKE : Neen...euh...Sinterklaas !
(*duwt hem binnen in bureau, trekt deur dicht*)
Ohlala...en voor mij nu ook wat...dringend !
(*snelt naar bar, neemt er fles, schenkt zich in, drinkt*)

(*Bureaudeur gaat weer open en Lode verschijnt. Mike verslikt zich*)

LODE : Maar Sinterklaas bestaat toch niet ?

MIKE : (*zet glas neer, snelt naar hem toe, duwt hem*)
Naar binnen zeg ik je !

LODE : Je maakt me wat wijs hé ! Dat is een bewijs dat mijn vrouw hier is.

MIKE : En zwarte Piet komt ook ! Ze komen allemààl !
(*duwt Lode bureau binnen, trekt deur dicht*)

(*Bureaudeur dicht, op zelfde moment : logeerkamerdeur open.*)
(*Lucienne op. Heeft een magazine bij zich*)

MIKE : (*jammerend*) 't Is niet wààr hé ?!

LUCIENNE : (*woedend*) Jij vieze vuile vent ! Hoe ben jij niet beschaamd ?!

MIKE : Wat nu weer ?

LUCIENNE : (*toont hem het magazine, het is een sexboekje*)
Hier ! Dat magazine ! Vol blote vrouwen ! Om van te kotsen !

MIKE : (*zakt bijna in elkaar*) Oh God !

LUCIENNE : En laat God erbuiten wil je ! (*maakt zich een kruisje*)

MIKE : Dat heeft helemaal niets te betekenen. Het is een boekje van één der ververs.

LUCIENNE : Zat tussen de andere magazines die je onder het tafeltje vandaan hebt gehaald.

MIKE : Dat moet er toevallig tussen geraakt zijn.

LUCIENNE : Het verwondert me nu helemaal niets meer dat je overspannen bent. Niet gaan werken, je vrouw niet met rust kunnen laten. Vieze vuile boekjes lezen. Jij bent een echte sexmaniak ! (*slaat woedend met haar stok op de grond*) Bah, hoe durf je ! Hoe durf je ! Hoe dũrf je ! Ik zal Conny eens een flinke bolwassing moeten geven...

MIKE : Maar...

LUCIENNE : Zwijg ! Ik begrijp niet hoe ze ooit op zo'n sexueel geobsedeerde is kunnen vallen. En je zult natuurlijk ook al mijn lief nichtje in 't bederf gestort hebben.

MIKE : (*jammerend*) Maar lieve tante, mijn allerliefste tante...Alsjeblieft nu niet boos worden, daar kan ik niet tegen.

LUCIENNE : Maar tegen dat wel ! (*gooit boekje in sofa*) (*naar logeerkamer toe*) Wat staat er me hier nog allemaal te wachten. (*stopt plots, draait zich om*) Zeg 'ns...IS het wel Conny die in je bed ligt ?!

MIKE : (*schrikt*) Natuurlijk ! Wat dacht je ?!

LUCIENNE : Men kan zich aan alles verwachten met jou ! Bah viezerik ! (*woedend af in logeerkamer, slaat deur achter zich dicht*)

MIKE : (*zakt totaal uitgeteld en uitgeput in zetel*)
Moeder waarom leven wij ?!

(*Er wordt aan de voordeur gebeld*)

MIKE : (*springt recht*) Laat het in godsnaam Conny zijn !
(*rent snel af hall*)

(*Meteen daarop snelt Micheline binnen en trekt Wim bij zijn arm achter zich mee. Wim is nu verkleed in een pater, bruin paterskleed met kap op z'n schouders, heeft ook typische paterspruik op z'n hoofd met kort haar en het traditioneel "kroontje" – Is blootsvoets op sandalen. Heeft ook een brevier bij zich. Ziet er uiteraard belachelijk uit*)

MIKE : (*komt binnen achter hen*) Wat heeft dat te betekenen ?!

MICHELINE : Onze redder is nedergedaald !

(*De "pater" staat nu ongemakkelijk in het midden van de kamer. Slaat een knotsgek figuur. Ondertussen valt het*)

DOEK

VIJFDE TAFEREEL

Volgt onmiddellijk op het voorgaande.

(Wanneer het doek opgaat staan allen nog op hun zelfde plaats)

MIKE : Neen maar !

MICHELINE : Ik meen dat dit de beste oplossing is.

WIM : *(ongemakkelijk, huilend bijna)*
Maar...ik...ik kan dat zomaar niet.

MIKE : *(glimlachend nu)* Verdorie Micheline, je bent een engel !
(kust haar dolblij op haar wang)

WIM : *(aan de "klaagmuur")* Zwijg me nu van engelen !

MIKE : Een aartsengel ! *(kust haar wang)*

WIM : *(kijkt naar omhoog)* Was ik maar al in de hemel !

MIKE : *(bij Wim)* Daar ga je regelrecht naartoe.

WIM : *(huilerig)* Zo zeker. Zie me hier nu staan.

MICHELINE : En waar is tante Lucienne ?

MIKE : Aan het rusten.

WIM : *(opent brevier, slaat z'n ogen ten hemel)* Godzijdank !

MIKE : Maar ze komt meteen.

WIM : *(idem)* God sta me bij !

MIKE : Hoor hem. Een échte pater.

MICHELINE : Vermits tante Lucienne dus zeer godsvruchtig is moeten we haar met dergelijke verschijning weten te bewerken.

MIKE : Fantastisch idee !

WIM : Ik zou liever gewoon werken in plaats van te Bewerken.

MICHELINE : Wim moet haar maar weten te overtuigen dat ook jullie zeer nederig en godsvruchtig door het leven gaan.

- WIM : *(jammerend)* Laat hén nederig door het leven gaan en laat mij hier gewoon wèg gaan...
- MICHELINE : Dan is het een koud kunstje om het geld van haar los te krijgen.
- MIKE : Als jullie daarin slagen nodig ik jullie uit op een uitgebreid souper.
- WIM : *(nog steeds jammerend)* Een laatste avondmaal zeker.
- MICHELINE : Het kan niet mislukken.
- MIKE : *(kijkt de stuntelige Wim aan)*
Ik zou wel eerst een kaars willen doen branden voor de goede afloop.
- WIM : *(zet zich ongemakkelijk neer in sofa, naast sexboekje)* Krijg ik toch eerst een borrel ?
- MIKE : *(naar bar)* Maar natuurlijk...*(schenkt in)*
- MICHELINE : Dus Wim, je weet wat je haar moet zeggen.
- WIM : Ik zal proberen.
- MIKE : Gedraag je als een echte predikant. Ze zal aan je lippen hangen, neem dat van me aan.
- WIM : *(stotterend)* Aan...aan mijn lippen hangen ?
- MIKE : *(reikt Wim het glas)* Hier, om je moed in te drinken.
- WIM : En of. *(drinkt het glas in één teug leeg)*
- MICHELINE : Gaat het ?
- WIM : *(zweigt)* 't Zal wel moeten.
- MIKE : Zo hoor ik het graag.
- WIM : *(kijkt Mike aan)* Als een echte predikant zei je ? Ik kan het juist zo goed uitleggen.
- MIKE : *(schenkt hem een nieuw glas in)*
Ach, de heilige geest zal je wel helpen...en dit ook...*(geeft hem het glas)*
- WIM : De heilige geest...*(drinkt)*
- MICHELINE : En wij ook...
- MIKE : Trouwens, de apostelen destijds hebben dat ook ervaren. Zij konden het ook eerst niet goed uitleggen.

WIM : De apostelen ? (*drinkt*)

MICHELINE : Je weet wel, met die vlammetjes boven hun hoofd.

WIM : (*drinkt*) Ik een apostel ? Ik praat in ieder geval veel liever over verf en White Spirit...

MIKE : (*lachend*) Voilà, daar zeg je't !

WIM : Wat ?

MIKE : De spirit, ventje...De spirit...de geest, je bent waarlijk op de goede weg.

WIM : 'k Wist niet dat ik zo een heilig beroep had.

MIKE : Zeg, en hoe heet je nu eigenlijk ?

WIM : Weet ik veel.

MICHELINE : Laten we zeggen : broeder Ambrosius...

MIKE : Klinkt niet slecht.

WIM : Zeker niet.

MIKE : Dus broeder Ambrosius, aan jou nu om een werk van barmhartigheid te doen.

WIM : 'k Voel mij ferm belachelijk.

(Op dat moment komt Lucienne op uit de logeerkamer)

LUCIENNE : Ik ga ons maar wat eten klaar maken.

WIM : (*schrikt*) Verdomme ! (*neemt snel de fles uit Mike's handen, schenkt zich in en drinkt*)

MICHELINE : (*port hem, stil tot hem*) Dat niet, stommeling.

WIM : (*hoest een paar maal*) Hum...hum...euh...

LUCIENNE : (*verwonderd*) Oh, er is bezoek.

MIKE : (*overdreven lief*) Ja, zoals je ziet tantetje.

LUCIENNE : Een pater die vloekt ?

MICHELINE : Neen, toch niet...Doet hij nooit.

LUCIENNE : (*argwanig*) Ik hoorde nochtans goed.

- WIM : *(haalt diep adem)* Euch...toch niet mevrouwtje...euh...'k wou alleen maar zeggen *(denkt na, dan luid)* ...Lang leve God !!!
- LUCIENNE : Ach zo.
- MIKE : Mag ik jullie voorstellen : tante Lucienne... Broeder Ambrosius, een vriend des huizes.
- LUCIENNE : Zo, jullie hebben dus een broeder als vriend.
- MIKE : Al jaren, tantetje, al jaren.
- WIM : Ja...al tamelijk lang.
- MIKE : Hij is een...euh...Jezuïet...
- WIM : Ja, dat ben ik...een...Jezuskewiet...
- MICHELINE : *(port hem, verbétert)* Jezuïet...
- WIM : Euh...Awel ja...als een...Jezuïet ben ik geboren en als een...euh...zo wil ik sterven in alle eeuwigheid der eeuwigheid amen...
- MICHELINE : *(stil)* Blijf kalm.
- LUCIENNE : Welwelwel, daar ben ik blij om.
- MIKE : En wij zeker.
- LUCIENNE : *(reikt haar hand)* Aangenaam broeder.
- WIM : Ambrosius...euh...ja.
- MICHELINE : *(port hem, stil)* Vooruit begroet haar.
- LUCIENNE : Aangenaam broeder Ambrosius.
- WIM : *(staat recht)* Euh...van 't zelfde...*(neemt haar hand en kust die)*
- LUCIENNE : *(verontwaardigd)* Oh, u kust een vrouw haar hand ? U als broeder ?!
- MICHELINE : *(port hem)* Stommeling, zo niet...gedraag je als een échte pater.
- WIM : *(zenuwachtig)* Oh pardon...
(haalt diep adem, nadrukkelijk)
Wees gezegd madam. *(en geeft haar met zijn duim een kruisje op haar voorhoofd)*
- LUCIENNE : *(zet zich neer in sofa)* Dank u, broeder, dank u. En vertelt u eens.

- WIM : *(het zweet barst hem uit)* Vertellen ?!
- LUCIENNE : Ja, ik luister zo graag naar de begenadigde verkondigers van God's Woord.
- WIM : Awel, ik ook zie...
- MICHELINE : *(moedigt hem aan)* Vooruit...en ga naast haar zitten.
- WIM : Euh...ja...*(zet zich neer naast Lucienne)* Euh...Awel...'k ga-ik ne keer een schoon fabelke vertellen zie...*(denkt het gevonden te hebben, slaat zijn brevier open en leest :)*
Brief van Paulus aan de Corintiërs...
- LUCIENNE : Gaat u voorlezen ?
- WIM : Jaja, da's een zeer schoon stukske. Neemt uwe zakdoek maar al, ge gaat bleiten.
- MIKE : *(naast hem, port hem)* Neen, dat niet...vertel haar over ons...vertel haar niets dan goeds...
- WIM : Ah ja...euh...wel : Conny en Mike zijn getrouwd.
- LUCIENNE : Ja natuurlijk broeder, dat wist ik.
- WIM : Ah, dat wist ge...dan is dat toch al goed...En euh...ze zijn goed getrouwd...zeer goed...en gelukkig...en...euh...'t is een schoon koppel...En 't zijn brave mensen...Ge kunt niet geloven hoe braaf ze zijn...Ze zullen zeker hun hemel verdienen...
- LUCIENNE : Werkelijk ? Het doet me plezier dat te horen.
- MIKE : Mij ook.
- WIM : *(begint nu stilaan op dreef te komen)*
Ze komen altijd bij mij te biechten. Ja, 't zijn vaste klanten ziet ge...en...euh Conny heeft me ne keer verteld...
- LUCIENNE : *(vlug)* U gaat toch het biechtgeheim niet schenden ?
- WIM : *(kijkt dwaas)* Euh...neeneen...vaneigens niet...euh...dat mag ook niet hee...Dat staat zo in de reglementen...ja, anders vlieg ik buiten...
- LUCIENNE : *(terwijl ze Mike aankijkt)* En zegt u eens : gaan ze wel naar de kerk ?
- WIM : Jaja, da's zeker...Wel drie keer per dag...ze zijn daar niet buiten te slaan.
- LUCIENNE : Drie keer ? Dat is meer dan ik...
- WIM : Jaja, 't zijn de grootste pilarebijters van de parochie.

- MIKE : *(stil tot hem)* Nu niet overdrijven hee...
- WIM : Ik overdrijf...ja...Ze komen maar éne keer, maar ze blijven langer. *(krijgt nu plots het sexboekje naast hem in het oog, neemt het, steekt het tussen zijn brevier en kijkt erin)*
- LUCIENNE : *(glunderend)* Ik wist wel dat mijn lieve nichtje zich zou gedragen naar God's Woord.
- WIM : Jaja...*(begint verdiept te geraken in het boekje)*
- LUCIENNE : Ze is de trots van onze familie.
- WIM : *(bladerend in het boekje)* Schoon hee...
- LUCIENNE : Zeg dat wel.
- WIM : Ohlala...
- LUCIENNE : *(kijkt naar Mike)* Mike, maar toch voel ik het als een plicht iets aan de broeder te bekennen.
- MIKE : Oh ja ?
- LUCIENNE : Ik moet hem die buitensporigheden van jou meedelen...
- MIKE : *(ongemakkelijk)* Welke buitensporigheden ?
- WIM : *(in boekje bladerend)* Da's hier nogal geen zottigheid.
- LUCIENNE : *(tot Wim)* Weet u broeder, dat Mike soms onzedige boekjes leest.
- WIM : *(met uitpuilende ogen in boekje kijkend)* Amaai zeg !
- LUCIENNE : Luister...*(komt dichterbij Wim zitten, kijkt naar zijn brevier en ziet het sexboekje ertussen zitten)* *(verontwaardigd)* Neen maar ! U ook !!!
- WIM : Wat ?
- MIKE : Wàt ?!
- MICHELINE : Wàt ?!
- MIKE : *(neemt vlug het boekje weg)* Euh...heeft niets te betekenen.
- LUCIENNE : *(geërgerd)* Broeder Ambrosius !!!
Hoe durft u daar naar te kijken !!!
- WIM : *(genietend glimlachend)* Da's toch schoon.

MIKE : (*zenuwachtig*) Neen maar...’t Is om zeep hee !

LUCIENNE : U in uw positie.

WIM : Oh...euh...de vooruitgang nietwaar.

MIKE : (*snel bij Lucienne*) Maar vèrder mogen ze niet gaan !

WIM : (*tot Mike*) Maar ‘k moest nog vier bladzijden...

MICHELINE : De reglementen broeder Ambrosius, denk aan de reglementen...

LUCIENNE : Oh God !

WIM : Euh...precies...ja...euh...God...Hij is het !

LUCIENNE : Wat ?

WIM : ‘k Wil zeggen...God heeft ons zo geschapen...helemaal bloot...voilà...En we moeten Gods’ werk eerbiedigen...en dat..euh...wij moeten daar van genieten...Van God’s bloot werk...’k Wil zeggen...

MICHELINE : (*tracht het te redden*) Ziet u tante Lucienne, broeder Ambrosius moet zondag een sermoen geven over de onzedige boekjes die vandaag de dag in omloop zijn. Het is een toenemend kwaad onder de mensen en hij moet daar vernietigend kunnen over praten.

LUCIENNE : Zeker.

MIKE : En hij moet toch weten wààrver hij precies praat.

WIM : Vaneigens...’k moet mij toch documenteren.

LUCIENNE : (*argwanend*) Precies.

(Op dat moment komt Madeleine op uit de slaapkamer. Zij kijkt verwonderd naar Lucienne en de “pater”...Lucienne kijkt al even verwonderd Madeleine aan. Mike schrikt en krijgt plots alle kleuren van de regenboog)

MIKE : (*zenuwachtig rondlopend, tot zichzelf*)
Het loopt uit de hand hé...het loopt uit de hand !

MADELEINE : Wat is dat hier allemaal ?

MIKE : (*snel bij Madeleine, smekend*) Ga nu maar vlug...

LUCIENNE : Wacht ‘ns even !

MIKE : Oeioei...

LUCIENNE : U, jongedame...U komt uit de slaapkamer van Mike ?

MADELEINE : Ja, mag dat niet ?

LUCIENNE : Zo !

MIKE : Ah néén ! Toch niet ! Euh...ze is meegekomen met broeder Ambrosius...ja...

WIM : met MIJ ?!

MIKE : (*snel bij Wim*) Ja natuurlijk !

MICHELINE : Weet je het dan niet meer ?

LUCIENNE : Broeder, hoe is het mogelijk ?! U gaat ook op stap met een jongedame...(kijkt *Madeleine aan*) die...zo uitdagend gekleed loopt ?!

WIM : (*ongemakkelijk*) Ja...euh...zij is...mijn misdienaar.

MADELEINE : Wàt ben ik ?!

LUCIENNE : ZIJ...misdienaar ?!

WIM : Jaja...'k zei het al : de vooruitgang hé !

MIKE : Zo is het, tantetje...En ze komt altijd met haar broeder mee op bezoek.

LUCIENNE : Maar dat verklaart nog niet waarom ze uit jouw slaapkamer komt.

MIKE : Euh...wel heel simpel...Ze had een onderhoud met Conny.

MADELEINE : (*bij Mike*) Mike, en wie is Conny ?

MIKE : (*krijgt het nu steeds moeilijker*) (*stil tot Madeleine*) Vertel ik je later wel 'ns...(snel bij *Lucienne*) Tantetje, lief tantetje...Ik weet wat...(neemt haar bij de arm en trekt ze recht uit de sofa) Misschien komen jullie tot een zinnig gesprek in de kamer.

LUCIENNE : Oh jazeker. (*tot Wim*) Broeder, ik moet eens een hartig woordje met u praten.

WIM : Maar...

MIKE : (*trekt nu ook Wim recht en duwt hem richting logeerkamer*) Ja broeder Ambrosius, praat maar eens rustig met tante. Verkondig haar Gods' Woord onder vier ogen.

WIM : (*krijgt het benauwd, spartelt tegen*) Ah néén !

- LUCIENNE : Broeder, en wilt u mij ondertussen eens de biecht afnemen ? (gaat af in logeerkamer)
- WIM : Maar verdomme !
- MIKE : (houdt vliegensvlug zijn hand op Wim's mond) Ssst ! Stommeling, dat niet ! (grijpt hem bij zijn kraag en sleurt hem naar de logeerkamer) Vooruit doe het ! Hou haar zolang mogelijk daar binnen.
- WIM : (huilend) Maar ze gaat biechten !
- MIKE : Geef haar de absolutie !
- WIM : (spartelend onder de greep van Mike) Maar ik ken zélf mijn gebeden niet meer.
- MIKE : Lees haar dan voor uit je brevier. Vooruit ! (duwt hem de logeerkamer binnen, trekt vlug de deur dicht)
- MADELEINE : Mike, ik zou nu wel graag uitleg willen.
- MIKE : (bijna uitgeteld) Ah néén hè !
- MADELEINE : Tochtwel.
- MICHELINE : Die zal ik je geven. M'n broer is een beetje overspannen en heeft Broeder Ambrosius laten komen.
- MADELEINE : Broeder Ambrosius ?
- MIKE : (hijgend) Ja, precies. Hij alleen kan me weer een zalig gevoel van rust brengen. (slaat z'n ogen ten hemel) Z'n zalvende woorden doen me al het leed vergeten.
- MADELEINE : Vreemd, die broeder lijkt anders wel als twee druppels water op die ene verver.
- MIKE : Euh...ja, dat kan...het is namelijk zijn tweelingbroer. Wat een toeval hé !
- MADELEINE : En nog iets : wie is die Conny met wie ik een onderhoud zou moeten hebben in je slaapkamer ?
- MIKE : (huilend) Ah neen toch...moet je dat nu echt weten ?
- MADELEINE : Ik meen wel dat ik daar recht op heb.
- MICHELINE : Mike, ik denk dat het ogenblik aangebroken is om haar alles te verklaren.
- MIKE : Néén !

MADELEINE : En waarom niet ?

MICHELINE : Niets aan te doen, Mike, we moeten erdoor.
(tot Madeleine) Ik zal het je uitleggen onder vier ogen...*(kijkt naar Mike)*
 Alleen maar wat tante Lucienne en die broeder betreft, de rest zal hij zélf
 wel doen. *(tot Madeleine)* Kom even mee in de kamer, wil je.

(Madeleine en Micheline af in slaapkamer)

MIKE : *(totaal ontredderd)* Oh, wat een dag ! Wat een dag ! En dat allemaal door
 die stomme ververs ! Ik moet dringend m'n hoofd eens onder de douche
 houden ! *(snel af in badkamer)*

*(De badkamerdeur gaat dicht als op datzelfde moment Conny opkomt vanuit hall. Ze kijkt
 voorzichtig kamer in, loert naar veranda. Komt dan binnen.)*

CONNY : Mike ? Mike ? Waar ben je ?
(kijkt rond, ziet op kast het gasmasker liggen, neemt het en bekijkt het)

*(Op dat moment gaat bureaudeur open en een dronken Lode komt wiegend en
 strompelend de kamer binnen)*

LODE : Hallo ! ...hik...dag schoon ding !

CONNY : *(opgeschrikt)* Maar...wie bent u ?

LODE : Ik...hik...dat ik het zélf niet meer weet !
 Maar 't is goeie whisky...dat weet ik wèl !

(Vanuit de hall hoort men de stem van Kurt die roept :)

KURT : *(off)* 'k Ben terug hé ! 'k Zal de deur maar dicht doen !

CONNY : *(meteen in paniek)* Lieve hemel ! Kurt !
(vliegensvlug trekt ze het gasmasker aan, is nu uiteraard onherkenbaar)

LODE : Haha...hik...wat grappig...juffrouwke...hik...

(Kurt komt op vanuit hall)

KURT : Allee, 'k ga dan maar weer beginnen. *(ziet het tweetal)* Awel ? *(bij Conny)*
 Weer een aanval ?

CONNY : *(mompelt, knikt ja)*

LODE : Hik...gaan ze hier de gas opendraaien misschien ? *(en valt languit in sofa)*

KURT : *(kijkt even verwonderd naar Lode, dan naar Conny)*
 Madammeke...*(neemt haar bij de arm)* Hoe dikwijls moet ik u nog zeggen
 dat g'hier weg moet !

(De slaapkamerdeur gaat open en Micheline komt binnen)

MICHELINE : Zo, die is al op de hoogte. *(doet deur dicht, ziet dan Kurt en Conny, schrikt)*
Néén !!!

KURT : *(verwonderd)* Madam ? GIJ zijt de madam ?!
(kijkt naar Conny) Dan is dit...ohlala...’t gaat hier uitkomen...*(snel bij Micheline)* Maak dat ge weg zijt, madam...direkt...de verf stinkt
verschrikkelijk !

LODE : *(kruipt moeizaam wankelend recht uit sofa, doet een ontploffing na)* Pfft !
Boem !!! Verschrikkelijk gas ! Pfft !!!

MICHELINE : *(ziet nu Lode en gilt)* Lieve hemel ! Lode !

(Ze springt hals over op naar de zetel, neemt het kussentje en houdt het voor haar gezicht)

KURT : *(weet nu eerst niet goed meer wat te doen)*
Euh...ziet ge wel, madammeke, ‘k heb het u gezegd hee...Nu hebt ge weer
een aanval.

(Daar Kurt nu bij Micheline staat, probeert Conny hiervan gebruik te maken om achter de zetel zo richting logeerkamer te gaan)

KURT : *(ziet Conny)* Ja, en gaat gij hier ook vlug weg. *(neemt haar bij de arm en brengt haar naar de logeerkamer)* ’t Zal veel beter zijn voor ons allemaal...

(Net wanneer Conny aan deur van logeerkamer is, gaat deze open en Lucienne verschijnt)

LUCIENNE : *(tot Wim in kamer)* Ja, broeder Ambrosius, ik breng u een borrel.

(Ze draait zich om en komt oog in oog te staan met Conny, het gasmasker pal vóór haar gezicht, waarbij ze luidkeels gillend verschiet)

LUCIENNE : Aaach !!!

(Ze zakt in elkaar in de armen van een niets vermoedende Kurt.)
(Kijkt verwonderd naar Lucienne in zijn armen)

KURT : Allee begot, wat is me dat hier allemaal ?!

LODE : *(wankelend)* Hik...nog een aanval ! Pffft !!!

(Kurt gaat Lucienne languit in de sofa leggen)
(Ondertussen komt Wim op uit logeerkamer)

WIM : *(plechtig)* Wat een hels lawaai, kindertjes.

(Aan de sofa keert Kurt zich om, Wim ziet Kurt en schrikt)

WIM : Verdomme, mijne chef !
(vliegensvlug trekt hij de kap over z'n hoofd en verbergt zo met gebogen hoofd zijn gezicht)

(Op deze manier staan ze nu alle drie, hun gezicht verstoppend naast elkaar. Micheline met kussentje, Conny met het gasmasker en Wim met kap over het hoofd)

KURT : (kijkt verwonderd naar het drietal, dan naar Lucienne)
(zet z'n petje af, krabt z'n haar)
 Zeg, maar wat voor een zot kot is me dat hier ?

LODE : Pffft...hik...een massale aanval ! Pfft !
(waggelend naar de keuken, gaat er binnen)

KURT : (kijkt nu ook Lode aan)
 't Zal op den duur nog écht die verf zijn zeker ?!

(Lode komt weer terug uit de keuken, heeft handdoek bij zich, zwaait ermee)

LODE : (gaat wankelend naar het drietal)
 Hik...allemaal dekking zoeken ! Hik..
(en legt de handdoek op z'n hoofd zodat ook zijn gezicht erachter verstopt is. Komt naast Wim staan)

(Zo staan er nu vier op een rij : "dekking zoekend")
(Uit de badkamer komt Mike op. Ziet het hele schouwspel en schrikt)

MIKE : Hemel ! Ik droom toch niet ! (slaat z'n eigen wang) Neen !

KURT : Neen, meneer, ge droomt zeker niet. 't Is hier een echt zothuis.

MIKE : Wat is hier allemaal gebeurd ?
(tot het viertal) Wat staan jullie daar zo ?
(ziet dan Lucienne liggen, vlug bij haar)
 Godnogaantoe en tante Lucienne !

KURT : Z'heeft het precies wreed te pakken. (tot Wim) Meneer pastoor, zoudt g'haar de laatste sacramenten niet geven ? Ge kunt nooit weten.

(Wim knikt "ja", huppelt naar de sofa en "zegt" Lucienne.
(Huppelt dan meteen weer snel naar zijn plaats bij de anderen)

(Lucienne komt bij, men hoort haar iets onverstaanbaars mompelen)

MIKE : Godzijdank, ze komt bij.

KURT : (verwonderd) Meneer pastoor, maar gij doet echt mirakels !

MIKE : (op zijn knieën bij Lucienne) Gaat het, tantetje ?

LUCIENNE : Er zijn hier buitenaardse wezens binnen...Ze overvallen ons...vreselijke monsters...

KURT : Maar bijlange niet, madammeke...’t zijn wij !

LUCIENNE : Krijg ik een glas water ?

MIKE : *(springt onmiddellijk recht)* Ik vlieg al...
(rent keuken binnen)

(Uit slaapkamer komt nu Madeleine op)

MADELEINE : *(ziet het schouwspel)* Wel, het lijkt of er hier een circustroep is neergestreken.

(Uit de keuken komt Mike op met glas water. Hij ziet Madeleine en schrikt)

MIKE : Ah néén ! Nu ook jij weer !
(rent naar Kurt, geeft hem het glas water)
Zorg jij voor tante Lucienne. *(snelt vliegensvlug naar Madeleine en duwt haar richting keuken)*
Vooruit, ga jij even de keuken binnen !

MADELEINE : *(boos)* Ah neen, nu heb ik er genoeg van ! Ik blijf !

(Ondertussen zit Kurt op zijn knieën naast de sofa en geeft Lucienne te drinken)

MIKE : *(uitbarstend van woede)* Welja ! Blijf dan !!!
Blijven jullie allemààl !
Maar houden jullie eens eindelijk op met verstoppertje te spelen. Ik heb er schoon genoeg van ! *(gebiedend)* Vooruit, die maskerade weg !

(Geen reactie)

MADELEINE : Ik denk eerder dat jij begonnen bent met dat verstoppertje spelen.

MIKE : *(razend)* Hebben jullie me gehoord ?!

LUCIENNE : *(komt bij, mompelend)* Mike...

MIKE : *(luidkeels tot Lucienne)* EN ZWIJG JIJ !!!

LUCIENNE : Ooch ! *(en van het verschieten valt ze weer in zwijm)*

KURT : Allee gij ! *(en begint opnieuw op haar wang te slaan)*

MIKE : *(buiten zichzelf)* OF JULLIE MIJ GEHOORD HEBBEN ?!!!

(Als eerste laat Micheline het kussentje van vóór haar gezicht glijden. Ze kijkt schuw richting Lode)

MIKE : *(slaat woest op Lode's rug)* En jij hier !

LODE : *(terwijl hij handdoek van over z'n hoofd trekt)*
Hik... 't is over...de vijand...hik...is weg...

(Lode en Micheline staan nu oog in oog met elkaar)

MICHELINE : Lode...

LODE : Ah...hik...jij !

MICHELINE : *(angstig)* Je hebt...euh...precies weer wat gedronken. Euh...een heel klein beetje maar.

LODE : Ja...hik... 'k was mijn vrouw kwijt begot...hik...

MICHELINE : Wel, hier ben ik.

LODE : *(bij haar)* Hik...wat kom je hier nu eigenlijk doen ?

MICHELINE : Euh...bij mijn vriendin.

LODE : Ah...dan is 't goed...ik dacht dat je bij een andere vent zat...

MICHELINE : Hoe kom je daarbij ?

LODE : *(voelt z'n hoofd)* Dat ik het...hik...begot zelf niet meer weet.

MICHELINE : Kom mee naar huis, Lode *(neemt hem bij zijn arm en trekt hem naar de hall toe)*
Ik zal je alles uitleggen.
(neemt haar tas en beiden gaan ze af in hall)

MIKE : *(gebiedend)* De volgende !

(Wim doet schuw de kap vanover z'n hoofd. Ondertussen is Lucienne weer bijgekomen)

KURT : Voilà, 't gevaar is weeral geweken.
(staat recht en herkent nu Wim)
(verwonderd) Maar verdomme, 't zijt gij het ?!

WIM : *(huilerig)* Ja chef.

KURT : Hebt ge van zijn leven ! *(woedend)* Maak dat g'aan 't werk zijt ! En rap !!!
(grijpt Wim vast bij zijn kraag en sleurt hem, net zoals steeds, hals over kop, naar hall toe)

WIM : *(struikelt weer over zijn voeten)* 'k Zal u ne keer alles uitleggen chef.

(Beiden af in hall)

MIKE : *(gebiedend)* De volgende !

(Conny doet nu haar gasmasker af)

MIKE: *(schrikt hevig)* Conny ?!!

CONNY : *(boos)* Jà, IK !!!

MADELEINE : *(boos bij Mike)* En wie is dat ?!

MIKE : *(plots nu weer in volle paniek)* Euh...
(draait zenuwachtig rond, kan niet meer verder)

CONNY : *(naar Mike toe)* Wel ?! Krijg ik uitleg ?!

MADELEINE : *(idem)* Ja, krijg ik uitleg ?!

MIKE : *(staat nu tussen hen ingesloten, huilt)*
Ah néén éh ! Ik...ik kan echt niet meer...

CONNY : Ik geloof wel dat ik het begrijp !

MADELEINE : Ik ook ! Ik begrijp het !

MIKE : *(het zweet barst hem uit)* Lieve kindjes...

(plots grijpen Madeleine en Conny hem terzelfdertijd bij zijn kraag en sleuren hem naar de hall toe)

MIKE : Zeg hela ! Wat zijn jullie van plan ?!

MADELEINE en CONNY : *(tesamen)* Dat zul je zien !

(Alle drie af in hall)

LUCIENNE : *(komt recht uit de sofa, kijkt rond)*
Wel, waar is iedereen nu ? *(gaat af in keuken)*

(Vanuit hall komen Conny en Madeleine lachend binnen gelopen)

CONNY : Neen maar...hij is er echt niet goed van.

MADELEINE : *(laat zich lachend neervallen in zetel)*
Oh wat een dag ! Wat een verrukkelijke dag !

CONNY : Kurt heeft me gelukkig niet gezien.

MADELEINE : Ach, trek het je maar niet langer aan. Hij zal er wel aan wennen dat je getrouwd bent.

CONNY : Ja, maar nu kent hij mijn adres.

MADELEINE : Hij zal heus niets ondernemen. Trouwens, als het geld van tante Lucienne er is verhuizen jullie toch weer.

CONNY : (*lacht nu*) Haast niet te geloven ! Wat een toeval allemaal !

MADELEINE : Zeg dat wel...en best leuk ! Conny, ik zie nog altijd je gezicht vanmorgen toen je nog maar net bij mij gearriveerd was of Mike belde al.

CONNY : En toen hij je kwam ophalen zeg ! Hoe lief hij deed ! Heeft hij nooit met mij gedaan. Ik moet toegeven dat ik op dat moment razend was toen ik achter de deur alles stond af te luisteren.

MADELEINE : En hij zich maar uitgeven voor eeuwige vrijgezel. De stakkerd.

CONNY : Maar ik snap niet hoe die anderen hier allemaal terecht gekomen zijn...Die Micheline en die Lode...

MADELEINE : Daar zullen we wel gauw achter komen.

CONNY : Madeleine, wees nu eens eerlijk. Ben je met hem naar bed geweest ?

MADELEINE : Wees gerust, Conny...Er is helemaal niets gebeurd. Hij raakte volledig over zijn toeren.

CONNY : Over zijn toeren, juist...en daar was het ons om te doen.

MADELEINE : Van de ene netelige situatie in de andere. Je moest hem zien rondspringen hebben.

(*“Lucienne” komt op uit de keuken, heeft een stuk taart bij zich*)

“LUCIENNE” : Oh, daar zijn jullie. Neem me niet kwalijk, maar ik had een reuzehonger.

MADELEINE : Jij zult toch ook nooit veranderen, hee tante Margriet.

MARGRIET : En ? Heb ik mijn rol goed gespeeld ?

MADELEINE : (*vliegt haar rond de hals*)
Formidabel ! Ik durf wedden dat Conny's échte tante Lucienne het niet beter zou gedaan hebben.

CONNY : Ik zou graag een vlieg geweest zijn.

MADELEINE : Conny, ben je nu boos op Mike ?

CONNY : (*glimlachend*)
Ach...eigenlijk niet...neen...dat kan ik gewoon niet. Ondanks zijn zin voor

avontuurtjes...
Maar in de grond is hij maar een arme stumperd.

(Vanuit de hall komt Mike op. Zijn haar, zijn gezicht en zijn kleren zitten onder de witte verf)

MIKE : *(schreeuwerig)*
Waarom hebben jullie verdomme die verfpot over m'n hoofd gezet ?!
(ziet Margriet en schrikt)
Oh...euh...tante Lucienne...euh...neem me niet kwalijk...maar...ik...euh...ik ben gestruikeld...en pardoes...in de verf...Idioot hé !

LUCIENNE : Jazeker...idiot !

MIKE : *(lief tot Margriet)*
Smaakt de taart u, lief tantetje ? Als je wil halen we er nog één, want Conny heeft me verteld dat je dol bent op taarten...
(kijkt Conny aan) Nietwaar Connyken ?

CONNY : Hum...hum...

MIKE : *(kijkt naar Madeleine)* Oh...euh...

MADELEINE : Hum...hum...

MIKE : En jullie ? ...Jullie willen zeker een verklaring ?

CONNY : *(komt naast Madeleine staan)*
Misschien wel...Nietwaar Madeleine, wil jij ook een verklaring van die Don Juan ?

MADELEINE : Jazeker...Die zou wel eens best grappig kunnen zijn.

MIKE : *(als versteend)*
Zeg maar...jullie schijnen het warempel best met elkaar te vinden ?

CONNY : Oh ja hoor...Al jaren...We zitten in dezelfde turnkring. Heb ik je nooit wat over gezegd. Ik ken jouw vrienden toch ook niet.

MADELEINE : Of vriendinnen...

MIKE : Wat ?!!

CONNY : En deze morgen was ik naar haar toegegaan.

MIKE : Wàt ?!

MADELEINE : En dit is niét tante Lucienne, maar MIJN tante Margriet.

MIKE : *(wordt steeds kleiner)* Wàt ?!!

CONNY : Welnu, meneertje Mike, we hebben je fijn beetgenomen. Je hebt je lesje gehad.

MIKE : *(huilend)* Ik geloof dat ik het ga besterven !

MARGRIET : Roep die broeder dan maar.

CONNY : Alles bij elkaar zou ik je nog willen kussen ook...Maar dat doe ik lekker niet.

MIKE : Oh neen ? Je bedoelt : het is dus uit tussen ons ?

CONNY : Neen, omdat je onder de verf zit.

MIKE : *(kijkt haar aan, lacht dan)* Conny, m'n lieve Conny...

CONNY : Ik denk dat we er nog lang zullen over praten...
Maar ondanks alles : schat, je bent een schat !

(Er wordt aan de voordeur gebeld. Conny rent naar de hall. Men hoort even stemmen, doch onverstaanbaar. Conny komt weer op vanuit hall)

CONNY : Schat, er staan twee mannen van de firma Verhoeven aan de deur...Ze komen behangen !

MIKE : *(roept)* Ah néén hé !!! Ah néén !!!

DOEK
